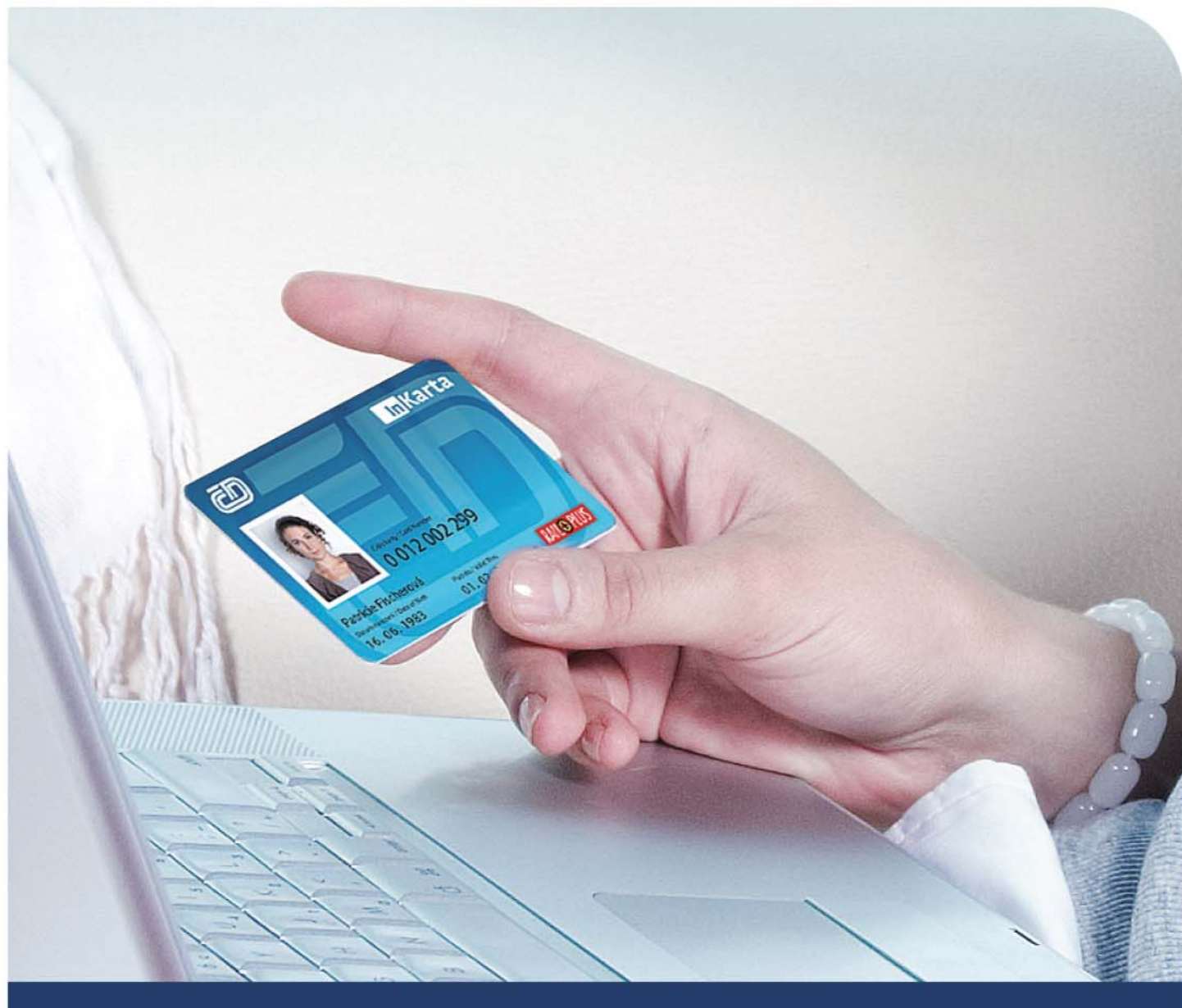

Vlakem s 25% slevou Kdo šetří, má In-kartu!

- Spořte s elektronickou peněženkou
- Dojíždějte do práce i do školy pohodlně s elektronickou jízdenkou

České dráhy, Váš osobní dopravce

 www.cd.cz 840 112 113

Šedesátník Jiří Hřebec:
Nejvíc teď miluju kolo

Karolína & Kristýna:
Obě mají grandslam!

V restauraci vládne
Sicilián Fabio

I. Č E S K Ý L A W N – T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

kapsch >>>
always one step ahead

SAFINA
Ferona
ČD
PROMINECON
citibank
Pankrác a.s.

TŘINECKÉ ŽELEZÁŘNY
ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

CHEMOPROJEKT

smartWings

AUTO KOUT CENTRUM
www.autokoutcentrum.cz

PROKENNEX
Tecnifibre
PRAGUE CITY GOLF CLUB

Vážení členové klubu, milí příznivci tenisu,

úvodník ke druhému letošnímu vydání I. ČLTK REVUE se mi píše vskutku radostně. Úspěchy našich mladých hráčů jsou výrazné a potvrzují, že naše péče o jejich růst a podmínky, které jim k tomu vytváříme, přinášejí kýžené výsledky.

Střídavý triumf sester Plíškových na grandslamových juniorskách v Melbourne (Karolína) a ve Wimbledonu (Kristýna) jim přinesl také popularitu korunovanou pozvánkou na exhibici v Bogotě za účasti Samprase, Agassiho a Kurnikovové. Vstup Petry Rohanové a Lukáše Vršáka do juniorské světové padesátky, úspěchy dvou čerstvých juniorů Robina Staňka a Marka Routy, výborné výkony Jesiky Malečkové i Terezy Martinové a hlavně jejich perspektiva jsou důkazem, že na Štvanici se budoucnosti nemusíme obávat. Určitě jsem nejmenoval všechny mladé hráče, kteří mají v letošní sezoně úspěchy. Vybral jsem zejména ty, kteří už mají nakročeno do světového mužského a ženského tenisu. Věřím, že nezůstanou pouhými jmény ve statistikách vítězů juniorských grandslamů a českých mistrovství, jako se to stalo mnohým před nimi, ale že se společně se jménem I. ČLTK Praha zapíší do historie Davis Cupu a Fed Cupu. Moc bych jim to přál.

Vladislav Šavřda,
generální manažer I. ČLTK Praha

Jan Pitra sehrál v semifinále M ČR družstev starších žáků velmi dobrý zápas s Poljakem

Dvakrát bronz žáků

Družstva mladších i starších žáků I. ČLTk získala třetí místa na M ČR v soutěžích družstev. Od staršího žactva se možná v Rakovníku čekalo víc, v semifinále však čekal velmi silný Prostějov. „Ze Sparty si navíc půjčili Siniakovou a měli i Slováka Nagyho, takže v singlech bodovala jen Kolodziejová. Zklamalo mě ale, že až na Pitru, jenž bojoval s mistrem republiky Poljakem, byly výsledky kluků poměrně jednoznačné,“ glosoval zápas trenér Luboš Štych. V utkání o 3. místo pak porazil I. ČLTk TK Neridé 6:3.

Vánoční party na dohled

Tenhle termín si určitě poznamenejte do diáře: v sobotu 11. prosince od 20 hodin se koná tradiční klubová Vánoční party. Kde jinde než v noblesním prostředí Letenského záměčku. Všichni členové I. ČLTk jsou samozřejmě srdečně zváni.

Extraliga na Štvanici

I. ČLTk bude ve dnech 12. - 14. prosince pořadatelem jedné z předskupin extraligy, která dostala nový kabát. Na Štvanici se představí Jihlava a Mariánské Lázně, na Spartě se utkají domácí, Pardubice a TK Milten. Vítěz ze Štvanice postoupí do »vrchní« skupiny v Prostějově (tam čekají nasazení domácí a Olymp), nejlepší tým ze Sparty do Přerova (TK Precolor a Neridé). Vítězové semifinálových skupin se 18. prosince střetnou o titul.

I. ČLTk REVUE - magazín I. ČLTk Praha
Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Fotografie: Martin Sidorják, Pavel Lebeda (www.sport-pics.cz), Lukáš Březina (www.protenis.cz), Profimedia.cz, Jaroslav Legner. Foto na titulu: Martin Sidorják.
Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Tisk: Realtisk. Náklad: 500 výtisků.

03/ Rozhovor s Michaelou Paštikovou

10/ Při Prague Open nejlepší Hradecká

12/ »Četa« Pavla Mudříka aneb nejhorší byl úklid

15/ Minářův (daviscupový) comeback jako hrom

16/ Kája & Kristýna: Obě mají grandslam!

18/ Lukáš Vrnák vítězem Pardubické juniorky!

20/ Prokleté měsíce Honzy Mertla

22/ Partneři klubu: VIVUS - Milan Šrejber

24/ Podzimní klubový den

26/ Tomáš Vydra: Nelituju, že jsem život proskotačil

30/ Rekordní dětské kempy na Štvanici

32/ Na langustě si pochutnal prezident

34/ Jiří Hřebec: Nejvíc teď miluju kolo

36/ V restauraci vládne Sicilián Fabio

38/ Jára Bečka vzpomíná: Jaroslav Drobny

Michaela Paštiková:

Trenéřina je výzva

Raketu ještě na hřebíček tak úplně nepověsila, pořád hraje zahraniční ligy. Teď už ale MICHAELA PAŠTIKOVÁ (30) plánuje jinou kariéru - trenérskou. „Je to pro mě nová výzva, těším se. I když přiznávám, že během červencového Prague Open nějaká ta slza ukápla, ještě bych si bývala ráda zahrála,“ usmívá se Míša, která byla hráčkou I. ČLTk devět let, od svých jedenadvaceti.

Kdy jste se rozhodla, že kariéru zakončíte? A proč?

„V listopadu, když jsem odjížděla na turnaje v Nantes a v Poitiers, mě oslovil pan Čihák, jestli bych neměla zájem trénovat mladou Alinu Janovskou. Řekla jsem mu, že ne, že chci ještě letos hrát. Ale přemýšlela jsem o tom už cestou do Francie a po návratu jsem mu volala, jestli je to pořád aktuální. Bylo, tak jsme se sešli a já se ze dne na den rozhodla, že to vezmu.“

To bylo hodně svižné...

„Byla to solidní nabídka se spoustou pozitiv. Zůstávám na Štvanici a u tenisu, který mě baví a který umím ze všeho nejvíc. Navíc Alina začíná objíždět malé turnaje, které do detailu znám, věřím, že jí můžu pomoci.“

Michaela Paštiková začíná novou kariéru, je z ní trenérka

Ale ještě jste se nechystala končit. „Nechystala, ale samozřejmě už mě to napadlo. Nenosím růžový brýle a uvědomuju si věk a zdravotní trable. V březnu mi bylo třicet, to už v tenisovém světě něco znamená. Taky mě bolely - a pořád bolí - obě paty, zápasím s tím už dva roky. Jsem srdcař a chtěla jsem vydržet a rok ještě hrát, ale ta nabídka byla tak zajímavá, že jsem to vzala.

Už ani žebříček nebyl nic moc a - potřebuju vydělávat peníze. Takže stačilo dát si jedna a jedna dohromady, proto se mě asi pan Čihák zeptal.“ (usmívá se)

Bylo to těžké rozhodování?

„Ani ne. Pro mě je to obrovská nová výzva. Tenisová kariéra je kus života, ale zkrátka končí. V podstatě jsem se hned začala těšit na to nové.

Pořád chodí na Štvanici, teď už ale v nové roli

Na druhou stranu - když jsem viděla holky na Štvanici během Prague Open, bylo mi to samozřejmě líto, ještě bych tam ráda byla jako hráčka..."

Měla jste od začátku úvah o konci kariéry jasno, že chcete trénovat?

„Neměla. Netušila jsem, jestli neskončím někde v kanceláři, i když jsem si samozřejmě představovala něco kolem tenisu. Bavilo by mě podílet se třeba na přípravě Prague Open, protože všechny věci kolem turnaje dobře znám, vím, co hráčky potřebují a ocení, domluví se anglicky a německy.“

Kdybyste měla říct, které období během kariéry bylo to nej?

„To asi nedokážu říct. I když výsledkově jsem zažívala nejlepší chvíle v roce 2005, kdy jsem hrála grandslamy a na třech ze čtyř vyhrála kolo. V životě jsem třeba nevyhrála zápas na trávě a ve Wimbledonu jsem tehdy porazila Stosurovou. To bylo fantastický, podle výsledků to byl můj nejlepší rok.“

Myslel jsem to jinak...

„Já vím, ale nemůžu to takhle říct. Já tenis milovala a miluju, pořád mě bavil a baví. Tréninky, kondička, to všechno mě bavilo. Jsem z tenisové rodiny, táta je trenér, strejda byl dobrý hráč, tenisem jsme prostě žili a já mu podřídila celý život. Ale poslední dva tři roky už to bylo trápení, protože jsem vypadla ze stovky a nemohla se dostat zpátky. Nešlo mi ani tak o žebříček, ale chtěla jsem vidět výsledky, které by odpovídaly tomu, jak jsem trénovala a co jsem tenisu dávala.“

To ale souvisí se zdravotními patáliemi, ne?

„Ne, to s tím nemělo nic společného. Makala jsem na sobě dál, ale zkrátka to nešlo. Nebyla jsem na tom dobře psychicky, asi proto, že jsem tenis hrozně milovala a moc jsem to chtěla zlomit. Stresovalo mě to a čím jsem byla starší, tím to bylo horší.“

Jak jste se vlastně dostala ze Šumperka na Štvanici?

„Už jako žákyně jsem hrála v Prostějově. V osmnácti jsem pak šla na Spartu a po třech letech na Štvanici.“

Zkuste to trochu rozvést...

„V Prostějově jsem tehdy neměla sparring, jaký bych chtěla, nebyl tam trenér, se kterým bych byla spokojená. Obrátila jsem se na Tomáše Peteru, který začínal budovat Spartu a sháněl

Při utkání turnaje ECM Prague Open v roce 2006...

...a o rok později v barvách týmu Newport Beach Breakers v americké lize World TeamTennis se Samprasem, Leachem a Albanězovou

Při tréninku s Alinou Janovskou...

hráče a trenéry. Všechno jsem si tenkrát, v osmnácti, domlouvala a zařizovala sama. Řekla jsem mu svoje představy a že bych se klidně kvůli tenisu přestěhovala do Prahy. Dohodli jsme se, Tomáš stáhnul na Spartu i Jirku Fencla, který do té doby hrál s Janou Hlaváčkovou a jako trenér se mi moc líbil a - byly z toho tři pěkné roky ve Stromovce.”

Když jste pak přešli na Štvanici, byla v I. ČLTK velká konkurence, ne?
„To je pravda, hrály tady Denisa Chládková, Sandra Kleinová, Iveta Benešová, Míša Krajičková, pěkná sestava... Musím říct, že jsem tady strávila krásných devět let, vždycky se mi snažili ve všem vyjít vstříc, takže za to musím poděkovat.”

Ted’ ale na Štvanici fungujete jako privátní trenérka, že?
„Přesně tak. Ale nemám s tím problém. Jsem přesvědčená, že pokud chce hráč něčeho dosáhnout, musí mít osobního trenéra, který se mu bude stoprocentně věnovat. Bez toho to nejde. S Alinou máme nějakou dohodu a pokud budou všichni spokojeni,

budeme pokračovat. Což samozřejmě nevylučuje, že bych v budoucnu nemohla pracovat pro klub, kdyby měli na Štvanici zájem.”

Ta otázka je klišé, ale co vám tenis dal a vzal?
„Určitě mi dal samostatnost, trpělivost a naučil mě pracovitosti a disciplíně. To ve mně asi vypěstovali i naši, drželi mě zkrátka, takže to ve mně trochu bylo. A já toho nijak nezneužívala, ani když jsem přišla v osmnácti do Prahy. Věděla jsem, co chci, chtěla jsem hrát tenis a podřídila tomu všechno. Já byla za celou tu dobu snad dvakrát na diskotéce...”

Kdyby šly ty roky vrátit, udělala byste dneska něco jinak?
„Udělala. Když jsem se v roce 2005 dostala do stovky a začala hrát grandslamy, hrála jsem jen velké turnaje. A tam jsem potkávala holky, které byly čtyřicáté padesáté na světě a prohrávala jsem v prvních kolech, i když ty zápasy byly třeba vyrovnané. A to mě zlomilo. Chyba byla, že jsem velké turnaje nestřídala s menšími, abych třeba na padesátce uhrála semifinále a nabrala nějaké sebevědomí, abych prostě neztratila pocit z toho, jak chutná vítězství.”

Měla jste ale přece trenéra, Jirku Fencla.
„Ale tohle jsme řešili společně, taky s tátou, který se na to díval přes body arazil teorii, že na větším turnaji jsou větší. Já to tehdy respektovala. A asi jsem taky věřila, že se to i na těch velkých turnajích zlomí. Nezlomilo... Dneska vím, že kdybych trénovala třeba Lucku Hradeckou, tak bych jí po pár porážkách řekla - teď si jeď zahrát menší turnaj, potřebuješ něco vyhrát.”

Trénujete Alinu Janovskou.
„Alina zatím hrála ty nejmenší turnaje, ale bude jí osmnáct a už musí začít objíždět aspoň nějaké desítky. Úplně první kvalifikaci si zahrála na Štvanici při Prague Open a výsledek byl krutý - 1:6, 2:6. V mých očích ale hrála celkem slušně. Moc dobře vím, jak se asi cítila - hrála v domácím klubu, poprvé s čárovými rozhodčími, sběrači, všude reklamy... Měla jsem strach, že bude nervozitou tak ztuhlá, že se netrefí do míče, ale ono to tak zdaleka nebylo. Takže to mě potěšilo. Ale samozřejmě je tam hodně práce...”

Trochu bulvární otázka na závěr: Vydělala jste si tenisem dost peněz na pohodlnější život?
„Vydělala jsem si na nový byt v Praze a jsem za to šťastná, zvlášť, když vidím, jaká je situace.”

Dotazník
pro Michaelu
Paštikovou

Nejoblíbenější turnaj: „Asi Indian Wells, US Open, ale i Midland - já prostě miluju Ameriku. Krásný prostředí, perfektní organizace, perfektní turnaje.”
Nejneoblíbenější turnaj: „Austrálie, ale jen kvůli šíleně dlouhé cestě. Z letu jsem vždycky měla deprese.”
Nejoblíbenější soupeřka: „Všechny ty, které mě netlačily.” (směje se)
Nejneoblíbenější soupeřka: „Všechny ty, které mě tlačily. Zkrátka všechny ranařky, s těmi jsem měla problémy.”
Nejoblíbenější město: „New York.”
Nejneoblíbenější město: „Nemám žádné takové.”
Nejoblíbenější povrch: „Antuka.”
Nejneoblíbenější povrch: „Beton venku. Nikdy jsem na něm moc netrénovala a vždycky mi dlouho trvalo, než jsem si zvykla.”
Nejoblíbenější trenér: „Jirka Fencel a pan Hřebec.”
Nejneoblíbenější trenér: „To si nechám pro sebe.”
Největší úspěch: „Semifinále čtyřhry v Melbourne 2005. Nechybělo moc a mohlo to být ještě lepší, s Gábinou Navrátilovou jsme prohrály s Davenportovou a Morariuovou 6:4 ve třetím. I když - pocitově si asi víc vážím těch tří vyhraných zápasů na grandslamech v singlu.”
Největší neúspěch: „Že jsem se nedokázala vrátit do první stovky.”
Nejlepší zápas: „První kolo Wimbledonu 2005 proti Stosurové, můj první vyhraný zápas na trávě.”
Nejhorší zápas: „Ve druhém kole US Open 2005 jsem vedla nad Sugijamaovou 6:2 a 4:1 a ještě jsem prohrála...”

...a v dobré náladě na Štvanici s kondičním trenérem Pavlem Jandou

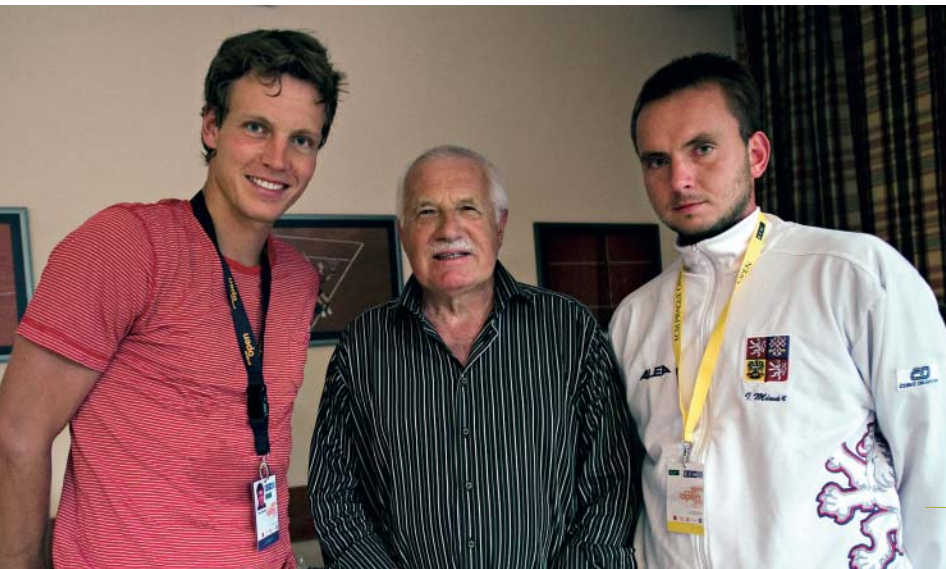
kapsch >>>

Kapsch
Partner tenisového klubu
I. ČLTK Praha

Great
Service

České mýto: cesta úspěchu
Už takřka tři a půl roku vybírá Kapsch v České republice mýtné od těžkých kamionů. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1200 kilometrů se díky tomu dosud vybralo 20 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, který si sem ročně jezdí prohlížet a obdivovat desítky zahraničních delegací.

Setkání s prezidentem

K zajímavému setkání došlo na Štvanici během ECM Prague Open. V klubové restauraci se potkali finalista Wimbledonu Tomáš Berdych a daviscupový hrdina z Chile Ivo Minář (I. ČLTK). Sotva se pozdravili a Berdych poděkoval »Minymu« za perfektní záskok v La Sereně, přidal se třetí vášnivý tenista - prezident Václav Klaus. Po krátkém rozhovoru šel Berdych, jenž si v těch dnech užíval zaslouženého volna po Wimbledonu, fandit přítelkyni Lucii Šafářové, Václav Klaus usedl v lóži centrarktu a - Ivo Minář šel trénovat. „Musím, jsem na tom přece jenom maličko hůř než Berda,“ usmál se.

Tomáš Berdych, Václav Klaus a Ivo Minář při setkání na Štvanici během ECM Prague Open

Kristýna (vlevo) s Karolínou s Agassim krátce před exhibicí v Bogotě

Karolína & Kristýna už vědí

Že úspěch přináší i popularitu už vědí i Karolína a Kristýna Plíškovy (18). Štvanická dvojčata, která si rozdělila juniorské grandslamové tituly z Melbourne (Karolína) a z Wimbledonu (Kristýna), dostala pozvání na první zahraniční exhibici. Před US Open odletěla do kolumbijské Bogoty, kde si zahrála čtyřhru s Kurnikovou a Harkleroadovou na jedné ze zastávek Agassi - Sampras Tour. „Krásnej zážitek, bylo tam skoro třináct tisíc lidí,“ říká Kristýna. „Hrála jsem s Annou, ségra s Ashley, porazily nás 7:6, 6:3. Potom šli na kurt Sampras s Agassim.“ A odměna? „To nebudeme komentovat,“ usmívá se manažer děvčat Vladimír Houdek z agentury inSports Prague.

Žáci I. ČLTK v Dublinu, kde vyhráli tradiční Carrickmines Cup; vzadu stojí organizátoři z pořádajícího klubu

Milan Šrejber vytáhl céčko

C-tým I. ČLTK vybojoval na jaře postup z I. pražské třídy do divize, čtvrté nejvyšší domácí soutěže! Tahounem družstva, ve kterém se doplňovaly zkušenosti a dravé mládí (Matěj Čábela například Vlastu Bervid uctivě zdraví Dobrý den), byl Milan Šrejber. „Pořád nás hecoval a hlavně většinou dělal rozhodující bod,“ chválila bývalého daviscupového reprezentanta vedoucí »céčka« Vlasta Bervid. „Nepočítali jsme, že postoupíme, ale teď se těšíme do divize.“ I. ČLTK prohrál jedinkrát, se Startem - to když chyběl jeden hráč. „Dát to dohromady byla někdy dřina,“ usmívá se Vlasta.

»Céčko«: zleva Dan Vaněk, Vlasta Bervid, Matěj Čábela, Milan Šrejber, Nikita Bronnikov, Romana Mudříková, Ondřej Macek, Luboš Zahrandík a Tomáš Pitra senior. Na fotce chybějí Robert Böhm a Petr Vaníček.

Zajistěte si včas hodiny v hale

Pokud chcete hrát i v zimní sezoně pravidelně, rezervujte si co nejdřív hodiny v hale. Sezona začne 11. října a k dispozici bude opět deset dvorců - tři antukové a sedm s umělým povrchem, z nichž pět dostane nový nátěr, který umožní komfortnější hraní. „Loňská zima ukázala zvýšený zájem o cenově zvýhodněné hodiny, tzv. last minute,“ říká manažer klubu Vladislav Šavřda. Ceny za pronájem kurtu v hale se pohybují od 300 Kč za hodinu na antuce v nafukovačce (o víkendů a o svátcích) až po 650 Kč za Decoturf v pevné hale od 14 do 20 hodin. Detailní ceník najdete na webových stránkách klubu.

Vylepšené fitness

Klubová posilovna má díky sponzoringu společnosti Forbes Game od začátku léta nový přírůstek - crossový trenažér značky Kettler Satura P. Jde o oblíbený aerobní stroj pro efektivní vytrvalostní trénink, protože při cvičení dochází k zapojení celého těla. Pohyb je navíc velmi šetrný ke kloubům. „Není to stroj určený pro špičkové sportovce, těžko se na něm dostanou do vyšší tepové frekvence. Ale pro děvčata a dámy nebo starší generaci bych ho doporučil. Určitě pomůže zpevnit některé partie a případně zhubnout,“ říká kondiční trenér Pavel Janda.

Lenka Kunčíková na crossovém trenažéru

»Vikingové« v Dublinu vyhráli

Úspěch přivezli z tradičního Carrickmines Cupu v Dublinu, pořádaného v rámci sdružení stoletých klubů (CTC), mladší žáci. V konkurenci dalších pěti družstev s přehledem vyhráli. Ve skupině porazili Cumberland LTC, RC Polo de Barcelona, RCT Barcelona - 1899, Santander a domácí Carrickmines CLTC, který pak udolali i ve finále (8:4). „Hrálo se na umělé trávě a finále bylo těžké, kurty byly hodně mokré. Oceňuju, jak se s tím naši vyrovnali,“ glosoval finále trenér Luboš Štych, který byl v Dublinu se sestavou Bolardt, Vladík, Ricci, Rosa, Vondroušová, Detjuc, Běhounková a Ševčíková. Děti si užily i vyhlídkovou jízdu včetně plavby po Grand Canal, kterou zorganizoval pořádající irský klub. „To byl pro všechny zážitek, v přílbách Vikingů si z paluby oboživelného auta z druhé světové války prohlédly město,“ dodal Štych.

Maďarka Szavayová s trofejí a kyticí za vítězství

Maďarka Szavayová vyhrála červencový ECM Prague Open

Prapor držela Hradecká

Možná se čekalo víc. I. ČLTk měl v pavouku dvouhry při červencové derniéře turnaje WTA Tour na Štvanici pět děvčat (!), ale do závěrečných kol ECM Prague Open (12. - 18.7. / 220 000 dolarů) prošla jediná - Lucie Hradecká. Na druhou stranu: pro Karolínu a Kristýnu Plíškovy i Zarinu Dijas, věkem stále juniorky, které hrály na divokou kartu, to byla především zkušenost k nezaplacení. Zarina navíc v prvním kole pořádně potrápila někdejší hráčku Top 10 Patty Schnyderovou, kterou dostala do tří setů!

Lucie Hradecká byla na Štvanici nejlepší z hráček I. ČLTk, hrála semifinále

Zarina Dijas při tréninku v průběhu turnaje. Měla moc těžký los, ale Švýcarku Schnyderovou trápila tři sety.

Ivetu Benešovou jako by domácí prostředí svazovalo...

„Na první kolo to byl moc těžkej los. S tak dobrou hráčkou jsem na turnaji ještě nikdy nehrála, vždyť Schnyder byla v první desítce,“ říkala po zápase Zarina. „Přesto jsem měla šanci, první set byl těsný a ve druhém rozhodl jeden brejk. Ve třetím už jsem bohužel nemohla, zatímco ona se ještě zlepšila, hlavně na podání. Je moc dobrá, ty její přelíftované míče z forhendu a leváckej servis jsou nepříjemné. Jsem hodně smutná, protože jsem hrála dobře, ale zase jsem si uvědomila, že hrát se dá s každým.“ Nutno dodat, že Zarině nepomohl ani bolavý kotník, který si podvrkla už na jaře v Chanty-Mansijsku a trápil ji ještě v létě v Praze. „Chodím po doktorech, ale pořád to pobolívá, snad se to brzy spraví...“

Karolína a Kristýna Plíškovy, juniorské grandslamové šampionky, v prvním kole neuhrály ani set. „Pro mě je ten výsledek dost přísný,“ komentovala Kristýna porážku 1:6, 3:6 se Španělkou Medinaovou-Garriguesovou. „Necítila jsem se špatně, ale udělala jsem dost zbytečných chyb. A přechod z trávy na antuku taky nebyl ideální,“ říkala Kristýna, která se na Štvanici představila jen týden po triumfu ve Wimbledonu.

Osudem Karolíny byla Švédka Larssonová, pozdější čtvrtfinalistka, která hrála v Praze moc dobře. Výsledek dvakrát 4:6 nebyl určitě ostudný. „Všichni mi říkali, že mám snadnej los, ale já si to nemyslím,“ komentovala vyřazení Karolína. „Ale musím uznat, že ségra to zvládla líp. Na ty nejlepší musíme ještě hodně potrénovat,“ usmála se a přiznala, že domácí prostředí ji spíš svazuje: „Dostaly jsme kartu a čekalo se, že něco uhrájeme...“ Podobné pocity má zřejmě na Štvanici

i Iveta Benešová. Nejlepší hráčka klubu, letos vítězka z Fezu, měla určitě mnohem větší ambice než skončit ve druhém kole. Porazila ji pozdější vítězka Szavayová, jež ovšem hrála v Praze ve velké formě a potvrdila týden starý triumf z Budapešti. „Je na vítězné vlně, zatímco já se trápím. Dělán moc lehkých chyb a mám zmatek ve hře,“ glosovala to Iveta. Ve druhé sadě utkání proti Maďarce sice srovnala hru i skóre (4:4), přesto prohrála - 1:6, 5:7.

A tak prapor domácího klubu držela Lucie Hradecká. Až do semifinále! V něm byla jejím osudem - Szavayová! „Prohrála jsem ten zápas zbrklostí hned na začátku,“ posteskla si Lucie, jež se ale postupem kvalifikovala do hlavní soutěže na US Open. „Takže jsem spokojená,“ usmála se a na otázku, jak moc ji bude napřesrok chybět turnaj WTA Tour, odpověděla: „Doufám, že tady příští rok bude alespoň nějaký menší turnaj. Hrát doma je po všech stránkách skvělé a na Štvanici bych si klidně zahrála i pětadvacítku.“

Lucko, měl by být. Agentura inSports Prague slibuje v roce 2011 stotisícový turnaj žen a ATP challenger mužů v jediném týdnu, zřejmě opět v květnu. Hradeckou pochválil i generální manažer I. ČLTk a ředitel turnaje Vladislav Šavrd. „Lucka hrála moc dobře a potvrdila, že má ráda domácí prostředí, které ji motivuje k nejlepším výkonům. To je naopak problém Ivety a holek Plíškových, které pozornost médií a hra před domácími fanoušky a jejich nejbližšími spíš svazuje.“

Šavrd ocenil i Zarinu Dijas. „Měla nejtěžší los ze všech, Schnyderová

je hodně zkušená hráčka, která byla i v závěrečných kolech velkých turnajů, a Zarina s ní sehrála fantastický zápas, který měl ohromnou úroveň. Škoda, že neměla lepší los, se svou enormní snahou a bojovností mohla určitě dojít dál,“ pochválil Zarinu a dodal: „Každopádně je báječné, když si v tak kvalitním turnaji může zahrát pět hráček domácího klubu, jakkoli tři z nich nastoupily na volnou kartu. Pál bych si, aby byly za rok Zarina i holky Plíškovy v hlavní soutěži našeho stotisícového turnaje i bez volné karty a tuhle šanci dostaly další mladé hráčky I. ČLTk - Rohanová, Malečková, Martincová.“

Pokud se ale štvanická »stovka« uskuteční v plánovaném termínu, tedy proti turnaji v Madridu, bude zřejmě velmi silně obsazená, přičemž kvalitu jistě podpoří i návaznost na »padesátku« na Spartě. Příjemná zpráva pro fanoušky a motivace pro mladé hráčky - bez dobrého žebříčku se do turnaje nedostanou....

Výsledky

Dvouhra - čtvrtfinále: Záhlavová-Strýcová (8) - Larssonová (Švéd.) 6:2, 4:6, 7:5, Schnyderová (Švýc.) - Tatišviliová (Gruz.) 2:6, 6:2, 7:5, Hradecká - Medinaová-Garriguesová (5/Šp.) 6:4, 7:5, Szavayová (7/Maď.) - Hercogová (Slov.) 6:1, 6:4. **Semifinále:** Záhlavová-Strýcová - Schnyderová 6:2, 6:0, Szavayová - Hradecká 6:2, 6:4. **Finále:** Szavayová - Záhlavová-Strýcová 6:2, 1:6, 6:2. **Čtyřhra - finále:** Bacsinszká, Garbinová (Švýc./It.) - Niculescuová, Szavayová (Rum./Maď.) 7:5, 7:6(4).

ecm
prague
open
2010
by Glanzis

ECM Prague Open Pavla Mudříka a jeho »čety«

Nejhorší je úklid

Je pátek 16. července tři čtvrtě na šest ráno a blankytně modré nebe nad Prahou slibuje další den, kdy se bude vařit i asfalt. Na parkovišti u Negrelliho viaduktu stojí přenosový vůz televize a další dvě »zapomenutá« auta, když přijíždí třetí, první ranní. Správce areálu Pavel Mudřík vstával celý druhý červencový týden v pět ráno. Před šestou už vcházel do recepce...

Nejdřív do šaten, podívat se, zda jsou uklizené. Hned potom zkontrolovat areál a hlavně kurty. Večer byly pod vodou, je třeba je překartáčovat, aby byly připravené na první tréninky. Potom kratičké zastavení nad poznámkami v kanceláři, rozdělení úkolů s Jirkou Pikorou a Jozefem Prokešem a - je půl osmé. Přicházejí brigádníci a postupně i jedenáct fachmanů na údržbu kurtů od odborných firem Schmid, Mibo a EKKL.

Těhle party si během turnaje všimne málokdo. Při zápasech jsou ukryti v zázemí a na dvorec se dostanou teprve tehdy, když hráči i diváci odcházejí. Žádný turnaj na světě by se bez nich ale neobešel. Muži, kteří mají na starost údržbu kurtů a celého areálu jsou stejně důležití jako ředitel turnaje nebo rozhodčí na empajru. Protože když zkratuje elektřina, přestane téct voda, je potřeba nakropit a srovnat

kurty nebo třeba jen dojet pro padesát kilo ledu, ředitel turnaje to neudělá.

V zákulisí ECM Prague Open pracuje od rána do večera sedmáct chlapíků. Zdá se vám to moc? „Na první pohled to tak možná vypadá,“ umívá se Pavel Mudřík, ale když začne vypočítávat, co všechno má štvaničká »četa« na starost, jdou na vás mráčky.

ecm
prague
open
2010
by Glanzis

Pavel Mudřík, šéf údržby na Štvanici, měl druhý červencový týden opravdu perný

Tady je přehled jejich povinností:

- Celodenní péče o kurty, kvůli vedrům pochopitelně náročnější než jindy.
- Důkladné večerní nakropení a ranní rozkartáčování, probuzení k životu.
- Neustálé doplňování zásob nápojů a ledu, kterého padlo téměř tři sta kilogramů!
- Nakupování všeho, co je třeba.
- Starost o tzv. scoreboardy a vylepování štítků s výsledky odehraných zápasů na centrální výsledkovou tabuli.
- Demontáž log Sony Ericsson ze sítí před každou čtyřhrou, před singlem pak opětovná montáž.
- Kontrola mobilních reklam, se kterými se kvůli zametání a kropení na centrkurtu hýbalo před každým zápasem.
- Kontrola ozvučení na kurtech.
- Asistence v zázemí areálu, VIP prostorách, Players Lounge a Press Centru v pevné hale.
- Běžná údržba...

„Neumím to všechno vyjmenovat, je toho opravdu hodně. Ale snad jsme to i letos zvládli,“ říká Pavel Mudřík. S Jiřím Pikorou a Pepou Prokešem měli na starost tréninkové kurty v areálu i na Slavoji, o turnajové se starali »půjčení« specialisté. „My tři jsme začínali dřív než ostatní, protože se trénovalo už od brzkého rána a kurty trpěly. Ale snad byly v pořádku, chválila je i vrchní rozhodčí.“

Jejich pracovní den má během turnaje šestnáct hodin, ale odehraných fiftýnů vidí sotva pár. „Když jde člověk kolem kurtu a zrovna někam nespěchá, tak se na minutku zastaví. Ale abych viděl pár gamů nebo celý set, to ani náhodou,“ usmívá se Pavel Mudřík. „Docela rád bych strávil při turnaji aspoň jeden den jako divák, ale to je bohužel nereálné...“

Kdo si myslí, že výše uvedné starosti začínají až s prvními zápasy kvalifikace, mýlí se. Příprava areálu na turnaj stojí také pár dnů práce. Bylo třeba vyměnit plachty, vyvěsit vlajky, instalovat chladničky a mrazáky na kurtech, scoreboardy, židle v lóžích i na kurtech (pro lajnové rozhodčí; včetně »ohrádek« s reklamními bannery), připravit a vybavit nábytkem zázemí... Mnohem horší je prý ovšem úklid. „Když se všichni sbalí a odjedou, je to dost tristní pohled. A pro nás s Jirkou a Pepou další kupa práce. Úklid, výměna všech plachet v areálu, uklizení těch zhruba dvou nebo tří set židlí, odvoz chladáků, deinstalace ozvučení a scoreboardů, srolování koberce v pevné hale a instalace sítí a empajrů...“

Kdybyste těm třem den po skončení Prague Open řekli, že máte sponzora na další skvělý turnaj, který bude už za měsíc, možná by vás i něčím praštili 😊

Největší dřina? Vlajky!

Pro Pavla Mudříka a jeho »boys« z údržby začal Prague Open o týden dřív a skončil o čtyři dny později. Co vše je třeba připravit a po turnaji uklidit totiž každý rok vydá na hodně dlouhý seznam.

Nebudíte se pár dnů před začátkem Prague Open hrůzou?

„Naštěstí ne. Dělalí jsme už dost turnajů, takže víme, co nás čeká a na co se musíme připravit.“

Letos byla krutá vedra, je péče o kurty v takovém počasí náročnější?

„Samozřejmě to vyžadovalo větší péči. Kurty rychle vysychaly a jak se na nich hrálo (a hlavně tréninkové dvorce byly v permanenci), rozrušovala a trhala se vrchní vrstva. Každý večer jsme je museli důkladně srovnat a dát pod vodu.“

Řeší jste nějaký zásadní problém?

„Naštěstí ne. Když nepočítám ukradené reprobedny na centru v pátek v noci.“

Prosím?

„Taky to nechápu. V areálu byla ostraha a ty bedny byly docela těžké, nechtěl bych je sundávat ze stojanů a vláčet někam do auta... Ale bohužel to někdo udělal. Přišlo se na to až těsně před zápasem, náhodou,

protože všechno každý den kontrolovat nelze. Ustřížením kabelů zkratovala i elektřina, tak jsme rychle opravovali. Ale víkend jsme naštěstí zvládli i se dvěma bednami.“

Je horší areál na turnaj chystat, nebo uklízet?

„To druhé. I když vytažování vlajek na stožáry taky není žádný med. Sloupy jsou staré a lanka zrezivělá, takže než člověk dostane nahoru jednu, dost se nadře. Ale mnohem horší je úklid. Všechny firmy se sbalí a odjedou a zůstane tady malá spoušť. Hodně práce je s plachtami - před turnajem sundáme klubové a firma navěsí modré turnajové. Za týden je ale sami sundáváme a znovu věšíme klubové. To zabere dost času.“

Takže po turnaji jste zralý na dovolenou...

„To jsem byl, takže jsme hned za čtyři dny s rodinou odjeli.“ (usmívá se)

Kde jste dobíjel baterky?

„Na Lago di Garda. Jezdíme tam už roky. Je to tam ideální na kolo, krásné koupání v jezeře a taky se tam báječně jí...“

Lucie Hradecká

Robin Staněk

Petra Rohanová

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK v první polovině roku 2010

Muži

Ivo Minář
Jan Hernych
Jan Minář
Martin Damm

vítěz challengeru v Káhiře (USD 35 000), člen daviscupového týmu
vítěz turnaje ITF v Jersey (€ 42 500)
finalista turnaje ITF v Jersey (€ 42 500)
finalista turnaje ATP Tour v Halle (€ 750 000), vítěz čtyřhry na challengeru v Sunrise (USD 125 000, vždy s Poláškem)

Ženy

Iveta Benešová

vítězka dvouhry a čtyřhry turnaje WTA Tour ve Fezu (USD 220 000, v deblu s Medinaovou-Garriguesovou), vítězka čtyřhry v Paříži (USD 700 000) a v Monterrey (USD 220 000, vždy se Záhlavovou-Strýcovou)
vítězka dvouhry turnaje ITF Sparta Prague Open (USD 50 000), finalista v Midlandu (USD 100 000), semifinalistka dvouhry turnaje WTA Tour ECM Prague Open (USD 220 000), vítězka čtyřhry v Brisbane (USD 220 000, s Hlaváčkovou), finalista ve Fezu (USD 220 000, s Voráčovou), členka fedcupového týmu
Ksenia Lykinová
finalistka dvouhry turnaje ITF v Přerově (25 000 USD), vítězka čtyřhry Sparta Prague Open (50 000 USD) a finalista čtyřhry v Gifu (50 000 USD)
Martina Borecká
finalistka dvouhry Halového M ČR žen

Dorostenci

Lukáš Vrnák

vítěz dvouhry a čtyřhry na Pardubické juniorce, vítěz dvouhry turnaje ITF 2 v Budapešti, finalista ITF 2 v St. Pöltenu, finalista dvouhry a čtyřhry ITF 2 v Castriku

Robin Staněk

vítěz dvouhry na turnaji ITF 4 v Černé Hoře,
vítěz dvouhry a čtyřhry TE 2 v Příbrami
finalista Pardubické juniorky
vítěz dvouhry Halového M ČR dorostu
vítěz čtyřhry turnaje TE 2 v Příbrami
vítěz dvouhry dorostu »A« na I. ČLTK

Dorostenky

Karolína Plíšková

vítězka juniorky Australian Open, vítězka dvouhry ITF v Gifu (USD 50 000), finalista dvouhry a čtyřhry turnaje ITF v Kurume (USD 50 000)
vítězka juniorky ve Wimbledonu, vítězka turnaje ITF 1 v Roehamptonu, vítězka dvouhry a finalista čtyřhry ITF v Kurume (USD 50 000)
vítězka dvouhry turnaje ITF 2 ve Villachu, finalista dvouhry ITF 2 v Budapešti, semifinalistka dvouhry ITF 2 v Bratislavě, finalista čtyřhry ITF 2 v Lucembursku, vítězka halového ME družstev do 16 let
Jesika Malečková
finalistka dvouhry a čtyřhry Pardubické juniorky, finalista dvouhry a vítězka čtyřhry Halového M ČR dorostu, finalista dvouhry turnaje ITF 2 v Piešťanech, finalista dvouhry turnaje ITF 4 Moravia Steel Sparta Cup, finalista dvouhry turnaje »A« žen na Spartě, vítězka čtyřhry turnaje ITF 4 v Trnavě
Tereza Martincová
vítězka turnaje »A« žen ve Dvoře Králové, vítězka čtyřhry Pardubické juniorky

Žáci a žákyně

Miriám Kolodziejová

vítězka dvouhry turnaje »A« st. žákyň v České Kamenici a Prostějově, semifinalistka dvouhry TE 2 v Příbrami
Sandra Mateková
finalistka dvouhry TE 1 v Kolíně nad Rýnem, vítězka čtyřhry TE 2 v Příbrami, vítězka halového ME družstev do 14 let
Karin Babická
vítězka dvouhry turnaje »A« ve Valašském Meziříčí, finalista dvouhry Halového M ČR st. žákyň
Jan Pitra
Jaroslav Vondrášek
Antonín Bolardt
Markéta Vondroušová
Jakub Vladík
finalista dvouhry Halového M ČR st. žáků
finalista dvouhry Halového M ČR ml. žáků
finalistka dvouhry Halového M ČR ml. žákyň a vítězka čtyřhry
finalista čtyřhry Halového M ČR ml. žáků

Přípravka

Jonáš Forejtek

semifinalista zimního Masters na Spartě a I. ČLTK

Družstva

Starší žáci

3. místo na M ČR v Rakovníku; Jaroslav Vondrášek, Daniel Czepielewski, Jan Pitra, Robert Čížek, Vasilij Vidmanov, Lukáš Vejvara, Sandra Mateková, Andrea Kůlová, Miriám Kolodziejová

Mladší žáci

3. místo na M ČR v Jihlavě; Antonín Bolardt, Jan Rosa, Alessandro Ricci, Daniel Velek, Martin Šafář, Markéta Vondroušová, Anastasia Detiuková, Monika Běhounková, trenéři Lubomír Štych a Magdaléna Zamanová

Minářův (daviscupový) comeback jako hrom

Návrat na turnaje po osmiměsíční pauze kvůli doping-u nedoping-u byl pro IVA MINÁŘE (26) krušný. Na pěti z prvních šesti challengerů »vyvětral« v prvním kole, vyhrál jen dva zápasy! Zato daviscupový comeback zvládla štvánická jednička jako z partesu. Skóre ve dvouhrách proti Massuovi a Saavedrovi - 5:0! Přestože má do první stovky ještě pořád daleko (na konci srpna byl 203. hráčem světa), v červenci hrál »Miny« v Chile tak, jako by z ní nikdy nevypadl.

„Měl jsem tam ohromnou radost, takovou už jsem si dlouho nevychutnal. S Massuem jsem hrál důležitý první zápas a získal bod, navíc svůj první daviscupový vůbec,“ říká Ivo.

Na Davis Cup přitom vyrazil ve zběsilém tempu. Když jel z ligy v Erfurtu, na dálnici mu zazvonil telefon a nehrající kapitán Navrátil ho požádal, aby hned sedl na letadlo, protože Berdych po finále Wimbledonu nedorazí. „Byl jsem úplně vyštavenej, zrovna jsem zrušil challenger v San Benedettu. Když jsem si představil cestu a let z Dráďan přes Mnichov

do Ancony... Místo toho jsem nakonec letěl do La Sereny,“ usmívá se. „Davis Cup se ale přece neodmítá.“

Na cestě byl s přestupy v Paříži a v Santiagu přesně čtyřadvacet hodin. Dorazil v úterý v poledne tamního času a hned šel trénovat, ve středu a ve čtvrtek strávil na dvorci čtyři hodiny a v pátek šel vyhrát. Bez obav, sebevědomě. „Že bych mohl prohrát, o tom jsem nepřemýšlel ani minutu. Před Chile jsem odehrál dost solidních zápasů, abych věděl, že mám důvod si věřit.“

Daviscupový návrat zvládl bez jednoho dne přesně rok poté, co ho v Ostravě »vykoupal« Argentinec Del Potro. V zápase, po kterém měl pozitivní dopingový nález. Satisfakce jako hrom a potvrzení toho, že je doopravdy zpátky. Letos na jaře, když se konečně směl vrátit na turnaje, nepochyboval, že bude svižně zpátky v první stovce. Jenže když přijel v březnu na první challenger do Itálie, pochopil, že to nebude legrace. „Když jsem viděl při tréninku ty kluky kolem, bylo mi jasné, jak to dopadne. Hned v prvním zápase mě popravil

Hernych to ještě nebalí

Ještě jednou se posunout do první stovky, nebo aspoň co nejbliž téhle magické hranici. To je aktuální tenisové přání JANA HERNYCHA (31). Od července se o to snaží pod vedením nového kouče Jana Vacka.

„Cítil jsem, že potřebuju nový impuls a taky jsem chtěl, aby se mnou někdo jezdil na turnaje. Pana Hřebce jsem pořád tahal od rodiny, navíc jde na podzim na operaci kyčle,“ vysvětluje Honza.

Na »stará kolena« plánuje, že bude hrát víc zahraniční ligy a jezdit po turnajích v Evropě. „Už nemám žebříček na to, abych lital na velký turnaje do Ameriky. A když kvalifikace, tak spíš v Evropě,“ říká. „Nějakou ligou bych to rád proložil i kvůli tomu, abych se trochu uvolnil. Můj problém je, že se občas zbytečně stresuju.“ Stále prý myslí na první stovku, i když letní žebříček tak optimisticky nevypadal (180.). „Pořád mám

chuť se o to poprat, ještě to nechci zabalit,“ říká odhodlaně. „Mám za sebou špatný období. Cítil jsem se psychicky unavenej a nezvládal to. Nechtělo se mi tolik trénovat, a když jsem přijel na turnaj, byl jsem otrávenej. Tak se hrát nedá, na turnaj musí člověk přijet natěšený. Něco podobného asi čas od času potká každého, kdo už jezdí dlouho a přestane se mu dařit.“

Loni na podzim se přidaly trable s loktem, po delší pauze začal Hernych hrát až v únoru. Sotva odstartoval sezonu, měl zablokovaný krk a bolela ho záda. „Sice to byly vždycky jen dva týdny, ale než se člověk posbírá a rozjede, trvá to mnohem delší dobu,“ říká. „Zkrátka to byl rok nic moc. Spíš nic než moc...“

Právě kvůli bolestem lokte začal hrát s tenčími strunami, má nový typ rakety Babolat Pure Control. A vyráží do boje o Top 100.

Ivo Minář se vrátil do daviscupového týmu ve velkém stylu

Di Mauro, kterého bych měl normálně přejet. Navíc jsem celou zimu trénoval v hale, na betonu, zatímco všichni byli rozehraní z antuk v Africe a Jiří Americe. Ale postupně jsem se do toho dostával a hrál líp a líp.“

Horší bylo, že i když Ivo postupně pár výsledků udělal (mj. vyhrál challenger v Káhiře), na žebříčku pořád padal. „Smířil jsem se s tím, že se v létě najdu někde kolem dvoustého místa a že mě ten návrat bude stát rok,“ odhadoval v červnu. Trefil se přesně. Teď si přeje, aby byl v lednu v hlavní soutěži Australian Open.

Jan Hernych s novým trenérem Honzou Vackem

Karolína Plíšková s pohárem a plyšovým koalou za vítězství v Melbourne

Karolína & Kristýna Plíškovy

Obě mají grandslam!

Takhle pěkně se při sbírání úspěchů střídají snad jen sestry Williamsovy. Aby ne, u dvojčat je pouto ještě o něco pevnější. A tak KAROLÍNA PLÍŠKOVÁ (18) vyhrála v lednu juniorku Australian Open a KRISTÝNA, aby jí to nebylo líto, si odvezla trofej z Wimbledonu. Další příklad? Na jarní pětadvacítce v Japonsku se potkaly v semifinále a vyhrála Karolína. Za dva týdny proti sobě hrály na dalším turnaji ve finále a - vyhrála Kristýna.

„Žádná domluva, to bylo naposled v žákyních,” odmítají svorně, že by si v šatně před zápasem řekly, která z nich vyhraje. „Stejně je to k neuvěření: už roky jezdíme na turnaje společně, ale nikdy jsme spolu nehrály. A v Japonsku dvakrát po sobě,” směje se Karolína.

Nejvíce o sobě ale daly vědět na grandslamech. A bylo to tak hlasitě, že před US Open odjely na exhibici s výmluvným názvem *Agassi - Sampras Tour* do kolumbijské Bogoty. Příjemné ocenění úspěchů i změna. Mnohem důležitější jsou však pro obě děvčata, kterým se trenérsky věnuje Jan Bedáň a manažersky agentura inSports Prague, body. Ty zatím sbírají na menších turnajích kategorie ITF, i když zkusily i pár kvalifikací velkých turnajů. S grandslamovými juniorkami se definitivně rozloučily na US Open.

Občas se pošťuchují, kdo vyhrál víc. Jestli Kristýna, která přivezla trofej z nejslavnějšího turnaje na světě, juniorky ve Wimbledonu, anebo Karolína, jež má doma plyšového koala z Melbourne. „Jasně, že se občas hecujeme, ale ségra je myslím ráda, že jsem vyhrála Wimblas, že mám taky grandslam,” říká Kristýna a pak

si šťouchne. „Řekla bych, že Wimblas je trochu víc,” culí se a dodá: „Hlavně mám radost, že jsem před ním vyhrála i turnaj ITF v Roehamptonu a na trávě jsem během dvou týdnů neprohrála. Ta moje levačka i styl hry tam funguje perfektně.”

Jinak obě preferují beton. Právě na tvrdém povrchu se na jaře dvakrát potkaly v Asii. A svorně říkají, že to byla krutá zkušenost. Hlavně Kristýna. „Hrozně divnej zápas... Bylo mi líto, že jsem prohrála, na druhou stranu: když jsem něco v tom zápase zabila, ani jsem z toho neměla radost.” Karolína to prý brala s větším nadhledem: „Ségra byla hrozně smutná. Já jsem si ale říkala už před zápasem, že to buď bude hrozný trápení a tři šílený sety, nebo to překousnu a budu hrát naplno. Docela jsem to zvládla. Jenomže za dva týdny to přišlo znova...”

Vzájemné finále prý bylo ve větší pohodě. „Ségra vyhrála, hrála dobře a udělala strašně málo chyb. Vlastně jsem byla ráda, protože kdybych vyhrála já, bylo by to podruhé za sebou a ona byla po předchozím prohraném semifinále celý den smutná. Měla jsem tenkrát pocit, jako bych něco provedla,” říká Kája. „Ale když mě

chce občas naštvat, připomíná mi, že mi dala ve finále kanára,” směje se.

„Vždycky jsme si říkaly, že v nějakém finále budeme hrát naplno, ale když to přišlo, bylo to hrozně zvláštní. Ale bylo to tak, obě jsme chtěly vyhrát. Skoro jsem počítala s tím, že prohraju, protože ségra hrála moc dobře, na druhou stranu při sparringu jsem ji spíš porážela. Co bylo fajn: tím, že to bylo finále a hned přišlo vyhlášení, předání cen a proslov, neměla na ten smutek tolik prostoru jako předtím já po semifinále. A byla ráda, že jsem vyhrála a že mi to pomůže v žebříčku a budeme blíž u sebe.”

Obě mají na podzim společný program: menší turnaje a tu a tam kvalifikace větších. A obě tvrdí, že trenéra Bedáně poslouchají na slovo. Úkoly jsou prý jasné: „Musím zlepšit bekhend a servis. Je sice docela dobře, ale jde o to, aby mi nevypadl, když ho potřebuju, abych vydržela servírovat celý zápas,” ví Karolína. Kristýna má jinou prioritu: „Pracuju na větší úderové jistotě, to je někdy můj problém. Neporazí mě soupeřka, porazím se sama.”

Ve kterém dalším finále se dvojčata ze Štvanice potkají?

Vévoda z Kentu předal v červenci ve Wimbledonu pohár pro nejlepší juniorku Kristýně

Lukáš Vrnák zlomek vteřiny poté, co proměnil v Pardubicích finálový mečbol

Vítěz Pardubické juniorky Lukáš Vrnák: Nejvíc mě potěšil debl

Z Pardubické juniorky letos odvážel double! LUKÁŠ VRNÁK (17) vyhrál na kurtech v podzámčí singla i debla a - světe div se - větší radost měl ze čtyřhry. „Protože jsem nehrál s nikým z těch úplně nejlepších, ale s Járou Beránkem, nejlepším kamarádem. Jsem rád, že si dokázal, že je dobrý hráč. Finále jsme otočili, prohrávali jsme už 3:6, 2:4,“ vypráví Lukáš se zápletem.

V Pardubicích zakončil skvělou letní sérii, na kterou neměl ještě na jaře ani pomyslení. Od prosince měl totiž trable s natrženým břišním svačím. První pauza trvala dva a půl týdne, zranění se ale ještě třikrát vrátilo! „Až na začátku června jsem byl konečně fit. Jel jsem tehdy na turnaje a byl 248. na světě, teď jsem sedmačtyřicátý,“ netají radost z posledních výsledků před US Open.

V Budapešti vyhrál v červnu turnaj ITF kategorie 2, v Berlíně byl mezi osmi na »jedničce« a v nizozemském Castriku a v St. Pöltenu ve finále »dvojky«. Mezitím stihl reprezentační zápasy a letní spanilou jízdu završil v Pardubicích. „Tam to bylo náročný spíš psychicky, i když

Kunčík s Rumlerem byli zřejmě větší favoriti než já. Ale cítil jsem, že Pardubice všichni sledují, je to doma, hodně prestižní turnaj, takže jsem měl samozřejmě radost,“ říká.

Pro příští rok už Lukáš plánuje turnaje mužů v kategorii Futures, samozřejmě i grandslamové juniorky a turnaje ITF nejvyšší kategorie. Podle Vrnákovy kouče Jiřího Hřebce je za Lukášovými výsledky lepší přístup k tréninku. „Loni vůbec neměl morálku, skoro bych řekl, že ten rok probendil,“ nebere si servítky Hřelec. „Lukáš hraje chytře, moc dobře ví, kam a co zahrát, ale je trochu flink. Teď změnil přístup a hned se zlepšil. Navíc mu s vyhranými zápasy narostlo sebevědomí.“

Bylo na čase. Už kvůli tomu, že doma visí Lukášovi na zdi jasný cíl: Do konce roku první třicítka! „Už to tam mám rok, ale myslím to naprosto vážně. Ještě potřebuju sto bodů,“ říká mladík, pro kterého jsou prý rady Jiřího Hřebce svaté. „Pan Hřelec mi moc pomohl. Měli jsme asi rok a půl pauzu, ale teď je zase mým koučem a jsem rád. Hrozně moc mu věřím.“

Jonáš Forejtek je velkou štvánickou nadějí

Od čtyř let závodně lyžuje. Není divu, oba rodiče jsou vášniví lyžaři, maminka závodila v boulich. Za Sokol Touškov, vesničku kousek od Plzně, hraje pro změnu fotbal. „Ale asi s ním skončím, aby toho na mě nebylo moc. Nejradší mám tenis,“ říká JONÁŠ FOREJTEK (9), šikula ze štvánické přípravy.

Jonáš Forejtek: Tenis mám nejradší

K tenisu ho přivedl tatínek Ladislav, který s ním také na kurtu u domu často hraje. V Sokolu Doudlevec v Plzni, kde Forejtkovi bydlí, se Jonášovi věnuje paní Záhlavová, když jezdí na zimu do Krkonoš na lyže, trénuje tam s Jiřím Bartošem. V I. ČLTk, kam ho jednou nebo dvakrát týdně vozí tatínek na tréninky, se mu téměř dva roky věnuje Jan Pecha.

„Hraju tenis skoro každý den, krátkou pauzu mám většinou jen tehdy, když jedu na soustředění na lyže,“ říká Jonáš. „A na prázdninách v Turecku jsem hrál taky jen dvakrát nebo třikrát. Se starším bráchou Filipem a pak s jednou holkou ze Slovinska.“

Na Štvánici si Jonáše všimli při jednom z turnajů přípravy na podzim 2008. „Všechny zápasy tenkrát prohrál a dost

to prožíval, ale byl na tom výborně pohybově a měl i solidní techniku,“ vzpomíná Jan Pecha a Jonáše jen a jen chválí: „Vůbec se nevzteká, na tréninku ani při zápase, a hrozně rychle vstřebává všechny rady. Kondičně je na tom fantasticky, určitě i díky lyžování a fotbalu, techniku má taky výbornou. Teď pracujeme na volejích a na bekendu,“ přibližuje.

Jonáš už dávno na turnajích neprohrává, naopak. Jen málokdy jeho jméno nenajdete u finálových výsledků turnajů přípravy. „Kdo je můj největší soupeř? Asi Jirka Barnát ze Sparty a Lukáš Jiroušek z Neridé,“ říká Jonáš, který patří mezi nejlepších pět tenistů ročníku 2001. Mimořádně - v obřím slalomu je v Česku v této věkové kategorii úplně nejlepší.

HRAJEME S VÁMI

Ferona

Návštěvy specialistů kvůli trablům s kolenem zatím úlevu nepřinesly

Prokleté měsíce Honzy Mertla

Poslední pořádný turnaj hrál na konci loňského roku, semifinále »pětasedmdesátky« v Rusku. Předtím měl osmiměsíční pauzu po operaci kolene a - od února si ji musel udělat znovu. JAN MERTL (28), jeden z nejlepších hráčů klubu, prožívá nejtěžší období kariéry. Za poslední týdny poznal víc než deset lékařských kapacit, specialistů na kolena, ale nikdo mu zatím nedokázal pomoci.

Příčinou jeho trablů je chronický zánět šlachy v koleni, přesněji prosáklá šlacha čtyřhlavého stehenního svalu. Bohužel jde o chronickou záležitost, která se těžko léčí.

„Loni v dubnu jsem šel na operaci, k doktoru Hospodárovi na Malvazinky. Pobolívalo mě to už pár měsíců a bylo to čím dál horší,“ říká Honza. Trénovat začal až na podzim, v prosinci vyrazil znovu na turnaje. A úspěšně. Jenomže na začátku letošního roku se bolest vrátila!

„Doktoři říkali, že může trvat rok, než se to zklidní. Ale v únoru to bylo nesnesitelné, musel jsem si udělat pauzu. V dubnu jsem zase začal hrát, jenže... Objel jsem nakonec jen čtyři pět domácích turnajů a v létě hrál ligu, abych aspoň něco vydělal. Když odehrají singla a debla, druhý den to bolí. Na turnaje to prostě není a od začátku roku znovu chodím po doktorech. Jsem expert na specialisty přes kolena, ale bohužel zatím chybí nějaký pozitivní výsledek,“ usmívá se smutně.

Už projel celé Česko a půl Evropy. Navštívil dva specialisty ve Vídni (jednoho z nich díky Pavlu Kuchynkovi), dalšího v Regensburgu, chystá se

Honza Mertl se v posledních měsících na tenis spíš dívá

do Norimberka. „Navštívil jsem snad dvanáct doktorů, samé kapacity, stejně tolik fyzioterapeutů. Někteří doktoři by to nejraději znovu otevřeli, jiní to nedoporučují. Už jsem měl dokonce termín, v květnu, ale zrušil jsem ho. Pavel Kolář mi řekl, že mám česky hodně posunutě nahoru, takže vaz je neustále zatěžovaný - to je ten problém.“

Vyzkoušel už všechno. Rázovou vlnu, injekce, plazmy, superrázovou vlnu, která je šestkrát silnější než rázová. „Ještě se chystám za dalším specialistou do Německa. Ale poslední dva doktoři mi řekli, že by to zkusili

znovu vyčistit. Kdyby se to zvládlo na podzim a pomohlo to, mohl bych na jaře hrát,“ přeje si Mertl.

Těch pár zápasů, které letos zvládl, odehrál jen díky práškům. „Jenže dvoustovka Voltaren je dryák, to můžu udělat jen občas,“ říká. Trénuje jednou denně, k tomu jezdí na kole. V bundeslize měl přesto solidní skóre v singlu - 4:4. „Nebolí mě to permanentně, jen při určitých pohybech. Při výpadech, dobržďování. Nejhorší je, že už se takhle plácám dva roky a pořád nevím, co s tím...“ Honzo, držíme palce.

UKAŽTE SVÉ EMOCE

RENAULT MÉGANE GRANDTOUR JIŽ OD **269 900 Kč**

5
LET
ZÁRUKA
100 000 km*

- 6 airbagů, ESP a klimatizace již v základní výbavě
- špičková technologická výbava
- variabilita vnitřního prostoru
- zavazadlový prostor 491 l

www.autokout.cz

Ceny platí od 1. 9. do 30. 9. 2010 při financování s Renault Finance. Mégane Grandtour: spotřeba 3,9–10,2 (l/100 km), emise CO₂ 115–178 (g/km). Vyobrazení vozidla je ilustrativní. * Záruka 5 let nebo 100 000 km (platí ta z podmínek, která nastane dříve) při financování s Renault Finance.

AUTO KOUT CENTRUM, spol. s r. o.

Pražská 1820, 250 01 Brandýs nad Labem, Tel.: 326 905 041, Fax: 326 904 821

DRIVE THE CHANGE

Milan Šrejber & VIVUS

Spojení s klubem je dobrá reklama

Osmadvacet let - tak dlouho patří MILAN ŠREJBER (47) na Štvanici. Od toho se odvíjí i jeho vztah k I. ČLTK, kam přišel jako dorostenec z druholigového Vyšehradu, i pomoc klubu, která trvá už několik let. Z pozice ředitele pro rozvoj developerské společnosti Pankrác, a.s. nasměroval na Štvanici také propagaci projektů VIVUS. Vítaná reklama pro obchodní značku, pod kterou Pankrác, a.s. prodává byty, a také potřebné finance pro klub.

Milan Šrejber za I. ČLTK nejen hrál a hraje («céčko» letos vytáhl do divize!), ale klubu pomáhá i finančně

I. ČLTK jste pomáhal už jako hráč - jak na to vzpomínáte?
„V dobrém, samozřejmě. Pět let jsem tady hrál jedničku, v klubu, kde byli Drobny, Kodeš, Javorský... Na to jsem samozřejmě pyšnej, stejně jako na to, že patřím do klubu, který má tak úchvatnou historii. A snad jsem pomohl i tím, že jsem jako hráč I. ČLTK získal olympijskou medaili.“ (v *deblu s Mečířem v Soulu 1988 - pozn.*)

Ted' klubu už pár let pomáháte v trochu jiné roli. Díky tomu se v zimě hraje v pěkné nafukovače, je tady golfový simulátor...

„...firmám se dařilo, tak jsem pomohl. Když sem každý den chodím, tak mi přišlo, že bych se měl nějak »zúčastnit«.“

Ted' jste přivedl na Štvanici sponzora.
„VIVUS není firma, je to obchodní značka, pod kterou dceřinné společnosti Pankrác, a.s. stavějí a prodávají byty. Názvy projektů tvoří spojení jména té které lokality a značky VIVUS. Aktuálně nabízíme zhruba sto šedesát bytů na Pankraci pod názvem VIVUS Pankrác, na podzim chceme zahájit projekt VIVUS Aréna vedle O2 Arény, pak VIVUS Kamýk, zhruba za rok přijde na řadu VIVUS Uhřetěves.“

Jak se jednotlivé projekty liší? A kde byste si sám koupil byt?
„Každý projekt přesně odpovídá lokalitě. Takže na Pankraci, která je prestižní byznys čtvrtí v centru, poměrně drahou, jsou byty v hodně vysokém standardu. Jiné to je v Uhřetěvsi, na předměstí. Já si koupím byt na Pankraci. Je to strategické místo, kde pracují desítky tisíc lidí a naše filozofie zní: Uspořte čas a chodte do práce pěšky. Věřím, že to těch sto šedesát rodin pochopí, že se jim nebude chtít trávit každý den hodinu nebo i dvě v dopravních zácpách.“

Takže realitní trh stále, i přes krizi, funguje tak, že můžete podporovat sport a jiné projekty?

„Každá firma má - i v době krize - určité prostředky na inzerci, reklamu a public relations a já jsem přesvědčen, že peníze, které jdou z VIVUSu na Štvanici, jsou dobře investované. Nejde jen o to, že podporujeme sport, ale je to i dobrá reklama, protože sem přijde řada lidí, kteří by si u nás potenciálně mohli koupit byt. Nadto jsme tímhle způsobem spojení s prestižním klubem.“

Přesto ale hraje roli i váš silný vztah k I. ČLTK, ne?

„Samozřejmě, je přece logické, že člověk podporuje klub, ke kterému má vztah.“

Máte občas touhu z pozice sponzora ovlivňovat dění v klubu?

„Takřka vůbec. I když... Dlouhá léta jsem prosazoval, aby byl v restauraci karetní stůl, protože tady roky hrajeme karty. Ale pořád ho neinstalovali. Pak už jsem s ničím nepřišel. (*usmívá se*) Já ale oceňuju, že kluci ve výboru dělají tuhle práci pro klub ve svém volném čase a zadarmo a vážím si jich za to, takže ani nemám právo, abych jim do toho mluvil.“

Co vás v poslední době potěšilo?

„Že tady zase máme dobrou restauraci. Jinak si ale nemám na co postěžovat, myslím, že klub funguje dobře. Líbí se mi, jak je tady akcentovaná historie, protože právě ta odlišuje Štvanici od dalších klubů. A já jsem rád, že sem patřím.“

Mimochodem - ještě si vzpomenete na přestup z Vyšehradu? Je to skoro třicet let...

„Moc dobře. Pro mě byla tehdy Štvanice nůbl klub, znal jsem ji jen z Davis Cupu. Ale hned první den mě kluci vzali do karety, já je všechny zkasíroval a řekl si: Tohle bude dobrý klub, tady se mi bude líbit... (*směje se*) Pro mě byl ten přestup výhra, na Vyšehradě nebyla hala a už jsem tam neměl s kým trénovat. Tady jsem se během dvou tří let hodně zlepšil a dostal se díky tomu do velkého tenisu.“

Vivus

Domy plné života

STAVÍME PRO VÁS

moderní nadstandardní byty
v atraktivních lokalitách Prahy.

Aréna Vysočany

Pankrác

Luxusní obytné domy s jedinečnou dopravní obslužností a velkorysou občanskou vybaveností přímo u stanice metra Pankrác.

Na Vyhlídce

K nastěhování

POSLEDNÍCH 10 BYTŮ!

Žádaná lokalita na pražském Proseku s výhledem na Prahu, precizní zpracování a vysoký standard nabízející dokonalé bydlení.

tel. 724 816 176

www.vivus.cz

Petr Levý slaví triumf v pavouku tzv. druhé šance, vzadu jeho syn Adam

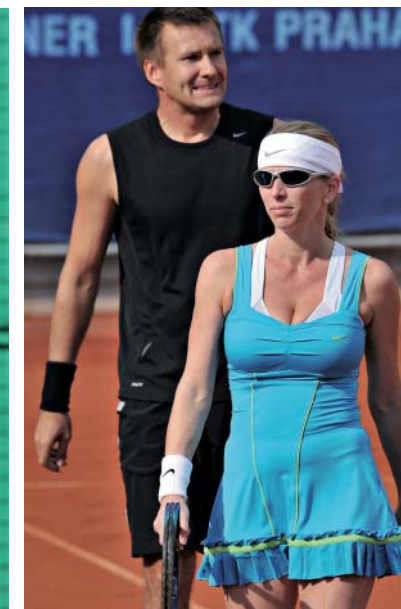
Raut připravil tým Fabia Sportelliho; ten skončil v turnaji ve čtvrtfinále

Odpolední pohoda na terase klubové restaurace Ristorante Isola del Tennis

Oleg Vidmanov hrál s Tomášem Bělohradským semifinále...

...Vašek a Vlasta Bervidovi se prodrali až do finále

Podzimní klubový den

Vítek & Lorenzo byli

Vítězové hlavního turnaje Vítek Ulmann a Lorenzo Livi

Bez dojena klubu Jára Bečky (po zdravotních trablech se šetřil na říjnové MS seniorů v Turecku), ale za hojně účasti 21 párů se na Štvanici uskutečnil první zářijovou neděli tradiční klubový den. Při turnaji ve čtyřhře se sešla řada rodinných dvojic: Kopřivovi, Šimůnkovi, Vejvodovi, Bervidovi, Rybínovi, Zahradníkovi, Petr a Adam Leví.

A samozřejmě kamarádi a spoluhráči, kteří spolu válčí celou sezonu. Hrál se v sedmi skupinách po třech, vítězové postoupili do finálového pavouka a téměř všichni ostatní se vešli do tzv. druhé šance, která se také hrála vyřazovacím způsobem. Mistry »útěchy« se nakonec stali Petr a Adam Leví. Ve velkém finále porazil pár Vítek Ulmann - Lorenzo

suverénní

Livi Vlastu a Vaška Bervidovy stejně jasně jako všechny předchozí soupeře - 6:1.

Co bylo ale nejdůležitější: celou neděli svítilo nad Štvanicí sluníčko a přišla se podívat i řada členů, kteří z nejrůznějších důvodů hrát nemohli, takže to byl klubový den se vším všudy. Tak zase na jaře...

Soustředění Františka Stejskala při forhendovém voleji

Luboš a Soňa Zahradníkovi ve střehu

Manželé Vejvodovi právě vyřadili Šimůnkovy

Zaujetí Honzy Rybína...

...a elegance jeho ženy Ivany

Tomáš Vydra:

Nelituju, že jsem život proskotačil

Na Štvanici patří už pětatřicet let. TOMÁŠ VYDRA (50) přišel do I. ČLTK ve čtrnácti z Konstruktivy jako perspektivní deblista. Už tehdy měřil bez pár centimetrů dva metry a na dvorci budil respekt. Tenisovou kariéru ale nakonec neudělal. „Spolu s Tondou Šulcem jsem patřil ke kulturnímu undergroundu. A tenisti, jak známo, nikdy na undergroundový koncerty nebyli, stejně jako undergroundoví muzikanti nehráli tenis,“ říká k tomu s úsměvem štvanický patriot, který letos oslavil abrahámoviny.

Chvilí před živým vysíláním sobotního pořadu Staré poledne

Tomáš Vydra s částí giganické sbírky cédéček ve studiu Radia 1

Cítíte se na ně?

„Absolutně ne. A přes různé životní kotrmelce říkám - kdybych měl šanci žít stejné život znovu, tak bych to udělal.“

Na které chvíle vzpomínáte nejraději?

„Na sedmdesátá léta na Štvanici, to byla absolutní bomba, konstantní mejdan. Štvanice, to byl tehdy - v tom šíleném komunistickým marasmu - doslova ostrov svobody. A jsem rád, že duch toho výjimečného místa tady pořád je. A není to jen geniemi loci, ale hlavně lidmi, kteří sem roky patří. Tady zkrátka člověk cítí, jak je tenis úžasnej sport.“

Řekl jste *nekonečný mejdan* - nepohřbil ten »mejdan« pár talentů?

„To stoprocentně. Mohl bych jmenovat, ale řeknu jen: no comment. (směje se) My byli ale tenkrát profíci ve všem, co jsme dělali. Přes den se makalo, naplno jsme trénovali, ale večer se do toho šlo taky na plný pecky. Hendikepový turnaje, večírky...“

Takže rána byla zlá?

„Ale vůbec ne! Byli jsme mladí a plní sil a hlavně: neexistovalo, aby někdo ráno chyběl na tréninku. I když mě pak tahala muzika a dělal jsem průšvihy, nestalo se, abych ráno nedorazil. Tehdy to ani jinak nešlo, všechny kluby, proti kterým jsme hrávali, se na nás, na Štvanici, chtěly vytáhnout. Sice jsme byli všichni kamarádi, ale ta rivalita tam byla. Byl to zkrátka nejlepší kus myho života a klidně bych si ho

zopakoval. Jen bych se na to musel dobře vyspat.“ (směje se)

Historek z té doby se traduje celá řada. Třeba jak jste...

„...jezdili mým fiátkem pětistovkou surfovat na Lhotu, ne? Nechápu jak, ale nacpalo se nás tam vždycky pět - já, Láďa Šavřda, Tomáš Bělohradský, Honza Rybín a Tomík Kopřiva. Na střechu, na zahrádku, která byla původně určená maximálně na kočárek, jsme nacpali ohromný těžký prkno a vyrazili. Když cestou foukal vítr, bylo to o život, pokaždé jsme měli strach, že nás to »křídlo« odnese ze silnice do pole... Taký vzpomínám, jak jsme jeli hrát do Písku. Kybychom tam vyhráli, sestoupili by. No, domů jsme vezli s »Kládou« a s Frantou

Stejskalem v jeho dácii prase. Rovnou k řezníkovi. Večer jsme ho pekli. Ale jak potom Frantovi smrdělo auto...“

Jak jste vůbec potkal tenis?

A jak jste se dostal na Štvanici? „Díky mamince. To kvůli ní jsem začal hrát. Už v šesti, tehdy jsme byli v Africe, v Ghaně, tatínek tam učil na strojní univerzitě. To byla šedesátá léta. Návrat do Československa tenkrát nebyl nejlepší nápad... Maminka byla docela dobrá hráčka, za svobodna se jmenovala Vejdovská. Trénoval ji pan Moulis, hráčská i trenérská legenda první republiky. Možná, kdyby mě k tenisu víc přitlačila, mohl jsem hrát líp. Hrál jsem nejdřív na Konstruktivě a někdy ve čtrnácti nebo v patnácti mě vytáhl pan Široký, náš soused,

na Štvanici. Hrál jsem docela dobře hlavně debly. Měl jsem metr pětadevadesát, servis, dával rány a rád chodil na síť. Nakonec - kvůli tomu mě sem pan Široký vzal, v singlu jsem na antuce nevyhrál game. *(směje se)* Zato jsem byl schopen odehrát za víkend několik zápasů za různý mančafty dospělých - tehdy jich na Štvanici bylo pět! V tomhle jsem asi rekordman, myslím, že nikdo jiný za všechna štvanická družstva nikdy nehrál."

Kam až jste to dotáhl?

„Vůbec jsem nebyl špatnej hráč, ale můj ročník, šedesátej, byl ohromně silnej. Vždyť tam patřili Ivan Lendl, Pavel Houdek, Dušan Pohl, Aleš Vykopal... Ale pak, de facto přes noc, z roku na rok, jsem na tom žebříčku byl hodně dole. Vcucila mě muzika, úplně jinej svět."

A jak říkáte, tenis nejde s muzikou, nota bene s undergroundem, moc dohromady...

„Vůbec ne. Zkoušel jsem to, ale nešlo to... Muzika taky vyžaduje velký nasazení a tenis je ohromně náročnej sport. Tu snahu každému vrátí, ale cokoli menšího než sto procent je málo. Ale já vůbec nelituju, že jsem život proskotačil. Proskotačil jsem ho rád."

Je něco, třeba maličkost, kterou byste podruhé udělal jinak? V tenise, nebo v životě?

„Jednu jedinou věc: asi bych byl před lety v rozhovoru s jednou krásnou slečnou statečnější. Ale to už je hrozně dávno a je to opravdu jediná věc, kterou bych podruhé udělal jinak."

???

„Bylo mi dvaadvacet a asi jsem se tehdy velký lásky bál."

Říkáte, že jste život proskotačil a že jste byl kavárenský povaleč - čím jste se živil?

„Než jsem začal podnikat, tak trenérinou. Trénoval jsem ve středisku na Klamovce a na Štvanici jsme dělali školičku s Ivanem Nekolou a Liborem »Bobbym« Růžičkou. Střediskem prošli všichni, kdo pak něco dokázali. Ríkl, Vízner, Strnadová, Regina Chládková, Vildová, Melicharová, Honza Kodeš, taky Franta Maška, který dneska zásobuje Prahu antukou. Až jsem jednou vyhodil z tréninku Janette Husárovou, protože z ní byl cítit alkohol a doutníky, a druhý den vyhodili mě."

Prosím?

„Její tatínek byl na ÚV KSČ šéfem dovozu léčiv, takže stačil jeden telefon..."

Pak už jste začal podnikat?

„Přesně tak. Začalo to prodejem koberců a podlahových krytin, dneska stavím hřiště s umělou trávou. Fotbalová, tenisové kurty, taky golfové greeny. Jsem akcionářem nizozemské společnosti Greenfields a taky šéfem pro střední a východní Evropu. Takže včera večer jsem přiletěl z Varšavy a za chvíli mi to letí do Litvy... Lítání se přitom bojím, ale udělám stovku letů za rok."

Co už jste postavili? V Česku, ve světě?

„U nás třeba krásnej fotbalovej stadionek v Újezdě u Průhonic..."

Tam hraje Zdeněk Krampera, že?

„Jo, tak tam. Po Evropě a na východ od nás je toho mnohem víc. Asi nikdo si nedovede představit, jak jsme proti některým zemím v tomhle regionu ve sportovní oblasti úplně jinde. U nás je spousta firem a sportovní infrastruktura je hodně rozvinutá, je to naprosto nesrovnatelné, ať už jde o fotbal, tenis nebo golf. Kdybychom měli tolik obyvatel jako Polsko, máme mistry světa v dalších deseti odvětvích!"

Co stavíte nejvíc?

„Fotbalová hřiště, golf a drahé tenisové kurty."

Co znamená drahé?

„S červeným piskem z Francie nebo z Austrálie."

V čem je lepší než antuka?

„Ve snazší údržbě a obnovitelnosti, nepodléhá tolika vlivům jako antuka. Nedávno jsme postavili čtyři takové kurty na ruské ambasádě v Kábulu."

U takové stavby musíte být od začátku do konce?

„Přesně tak. Od jednání o smlouvě až po dohled nad realizací."

Mimochodem - kolikátá

»generace« umělé trávy se dnes pokládá?

„Já rozdělení na generace neuznávám. Myslím, že je potřeba se na to dívat z hlediska odlišnosti sportů, úrovně hráčů a požadovaného potěšení ze hry. Všechno vyžaduje něco jiného."

S osmiletou dcerou Julií na Štvanici, kam chodí i mladší Luisa - do školičky k Janě Pikorové

Obraťme list, máte jedno zajímavé hobby?

„Myslíte sbírání muziky?"

Sbírání muziky i moderování na Radiu 1.

„Moderuju už patnáct let a muziku sbírám ještě mnohem déle, už od dětství. Šedesátá a sedmdesátá léta. Nejdřív vinyly, pak cédéčka. Úzce to souvisí, protože díky sběratelství a přehledu o hudbě jsem dostal nabídku od zakladatele Radia 1 Jirky Neumanna, abych zkusil vymyslet nějaký specializovaný pořad. Takže každou sobotu od jedenácti vysílám *Staré poledne*, pořad o zapomenutých světových interpretech šedesátých a sedmdesátých let. Jsou to dvě hodinky pro fajnšmekry a sběratele. A překvapilo mě, kolik mladých lidí ho poslouchá."

Prý máte i čerstvou zkušenost z Ameriky?

„Představoval jsem současnou českou muziku, mladé nezávislé kapely, ve dvou rádiích podobného zaměření jako je Radio 1. Na WWOZ v New Orleans a WEVL v Memphisu."

A poslouchali vás?

„Poslouchali a navíc se to líbilo! Přiznám se, že jsem tak pozitivní odezvu ani nečekal. Vypadá to, že dojde k výměně pořadů mezi Radiem 1 a zmíněnými stanicemi a možná jsem dokonce pootevřel dveře některým českým kapelám. Není vyloučeno, že tam některé odjedou."

Moderujete výjimečný hudební pořad - jste výjimečný i jako sběratel?

„Jsem, protože sbírám období napříč žánry, zatímco drtivá většina sběratelů se specializuje na jednotlivé žánry. V tom jsem výjimka. A hlavně se nestydím o muzice mluvit, nota bene do mikrofonu. Většina sběratelů má totiž mnohem víc věcí a znalostí než já, až mě to fascinuje. Já mám zhruba osm tisíc nosičů, ale znám kolegy, kteří jich mají třicet nebo čtyřicet tisíc, ba dvě stě tisíc! Ale pořád pilně vyměňuju, převádím si analogové věci do vysílatelné podoby a zaplňuju další police a regály. Drží mě to celý život."

Hodně dlouho vás »drží« i štvanické tenisové divadlo - TENDIV. Stál jste i u jeho zrodu.

„Nejdřív jsem byl hercem a pomocným scénáristou, teď je ze mě spíkr. TENDIV za sebou má už víc než třicet let. Ten nápad přivezl kdysi z turnaje v Nice Pavel Huťka. Na hráčském večírku ho tam uchvátilo hudební vystoupení Yannicka Noaha a říkal: Pojdme něco takového taky vymyslet! Jenže to vůbec nebylo snadné..."

Ale povedlo se...

„Ale ze začátku to bylo trápení. Jednou už jsme nevěděli, kudy kam, pozval jsem proto vzdáleného bratrance Vaška Vydru a taky Tondu Bubeníka, aby nám poradili, ale oni řekli, že to bude trapas a dali od toho ruce pryč. Jenže Pavel Huťka to nechtěl vzdát a nakonec se to podařilo. Samozřejmě, že to byl a pořád je ryzí amatérismus, ale za ty roky jsme udělali pěkných pár představení. Jsou mezi nimi i taková, že je mi dnes záhadou, že nás za ně před pár lety nezavřeli..."

Kdo kromě Pavla Huťky stál u zrodu TENDIVu?

„Láďa Šavřda s Andreou a Honza Rybín s Ivanou. Pak už se nabalovali další."

Mimochodem - ještě pořád dáváte na dvorci rány?

„To už dávno ne." *(směje se)*

Na Štvanici dnes hrajete už jen klubové turnaje, jinak ne - proč?

„Protože to tam mám daleko. Z bytu na Barandově i z kanceláře v Košířích. Chodím hrát na Cibulku, většinou debla, dvakrát třikrát týdně. Mám to tam pár minut, zatímco na Štvanici je to dálka, respektive to stojí spoustu času. Už to není jako před lety, kdy jsem to fiátkem ze Smíchova zvládl za patnáct minut."

Tím fiátkem...

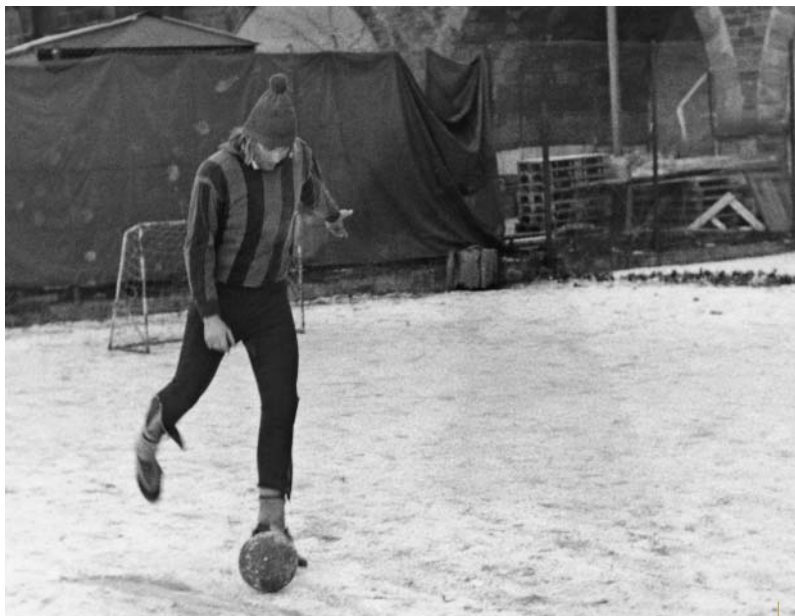
„Jo, tím." *(směje se)*

Když nechodíte na Štvanici na tenis, proč tedy? Za přáteli?

„Taky. Ale hlavně za duchem toho místa, za atmosférou, za vzpomínkami. Cítím, že sem patřím, že tady mám nějaký místečko. A taky mám radost, že to tady žije dál. Možná mám i pocit, že jsem tomu všemu trochu pomohl. Zkrátka mám tenhle klub rád."

Ještě mě zajímá, co si přejete do druhé padesátky?

„Abych nezapomněl na ty sedmdesátý léta. Čerpám z toho dodnes. Energii, mezilidskou dobrotu. Vztahy byly tenkrát fakt krásný. A přestože i tady na Štvanici byli fízlové, nikdo nikdy nikoho neudal. A že to tady někdy bylo na kriminál, tomu věřte."

Zhruba ve dvaceti při tradičním zimním fotbálku na dvorci číslo 5

V tom věku prožíval Tomáš »vlasaté« období

Při klubovém turnaji s Járou Bečkou

O prázdninách přišlo na Štvanici přes sto dětí

Rekordní kempy

Bez angličtiny, ale s rekordní účastí! Takové byly tři prázdninové běhy tradičních kempů I. ČLTK pro děti pod vedením trenérů klubové školičky. Mrňousové do pěti let trávili na Štvanici dopoledne, starší děti zůstávaly přes oběd až do pozdního odpoledne. Náplň: rozcvičky, hry a samozřejmě především tenis.

„Od angličtiny jsme upustili, protože o ni v minulosti nebyl zájem. A přišel rekordní počet dětí, třemi pětidenními kempy jich prošlo přes stovku,“ říká Jan Pecha, který měl celý projekt na starost a byl i jedním z trenérů. Kromě něj se dětem věnovaly trenérky Romana Mudříková, Zuzana Hudečková, Andrea Vašíčková a Jana Pikorová, kondiční přípravu s nimi dělala Magda Zemanová mladší. „V kempech byli úplní začátečníci i děti ze štvanické přípravy, ale nijak to nevadilo. Trenéři si je rozdělili a pracovali s nimi po skupinkách,“ vysvětluje Honza Pecha.

V zásadě lze říct, že na dvorci byly většinou čtyři děti a jeden trenér. Někteří rodiče by sice bývali raději viděli individuální tréninky, ale na ty je podle Pechy čas během celé sezony. „Kempy jsou specifické a přínosné právě v tom, že jde o skupinový trénink, při kterém se děti učí začlenění do kolektivu, což podporuje soutěžení a motivaci. Na to už v budoucnu tolik času nebude, protože vše směřuje k individuální přípravě.“

Program začínal každé ráno fotbálem na víceúčelovém hřišti a pokračoval výběhem na zelenou špičku ostrova a rozcvičkou, při které děti občas s nadšením mávaly projíždějícím lodím. Pak přišla hlavní část dopolední fáze: tenis a kondice. A po obědě a (aktivním) odpočinku, taky u bazénu, druhá. Zatímco dopoledne se trénovala technika, tedy drily, odpoledne přišel na řadu herní tréninky. Děti hrály s trenéry, ty starší proti sobě a na body.

„Přínos týdenního kurzu vidím i v tom, že se děti začínou učit pravidelnému pohybovému režimu a že společný kemp podpořil jejich soutěživost,“ říká Pecha a mluví o snaze zkombinovat v přípravě dětí tzv. západní a východní přístup. „V Americe nechávají děti především hrát na body, v Rusku zase stavějí především na drilu, respektive technice. A z obrovského množství talentů vždycky někoho vychovají. Snažíme se najít zlatou střední cestu a oba přístupy sladit. I proto jsme dopoledne věnovali nácviku techniky a odpoledne herním cvičením.“

Dva běhy letních kempů absolvovala i sedmiletá Daria Vidmanová. Když začne na tréninku sbírat míče do koše, zeptá se Honza: „Dášenko, jak dobře bys chtěla hrát tenis?“ „Jako Maria Šarapovová,“ zní blesková odpověď zabalená do úsměvu.

Snímek z prvního srpnového kempu je důkazem, že se dětem na Štvanici líbilo. Vzádu trenéři Jan Pecha, Zuzana Hudečková, Madla Zemanová mladší, Romana Mudříková a Andrea Vašíčková.

Napadlo vás někdy, jaké by to bylo, propojit se s celým světem? My v Citibank to víme, protože každý třicátý člověk na světě je naším klientem.

Citibank ve více než 140 zemích obsluhuje přes 200 milionů zákazníků a patří tak k největším finančním institucím na světě.

Chcete získat skvělé finanční služby a zároveň výhody, které odpovídají vašemu náročnému životnímu stylu? Citibank vám nabídne to nejlepší z obojího.

Citigold je exkluzivní program osobního bankovníctví, který klientům přináší nejen nadstandardní bankovní služby spravované osobním bankéřem, ale i řadu nebankovních výhod.

Využít tak můžete například volný vstup do VIP salonku Citibank na Letišti Praha, volné vstupenky na koncerty Českého národního symfonického orchestru, slevy na vybrané zboží a služby u prestižních partnerů, ale i slevu 10 % na členství v I. Českém Lawn-Tennis Klubu Praha nebo přístup na golfové turnaje.

Citigold představuje Gold produkty. Nemyslíte, že nastal čas představit je i Vám?

Pro více informací o nadstandardním bankovním programu Citigold kontaktujte vyhrazenou telefonní linku Citigold 233 062 323 a sjednejte si schůzku ještě dnes!

Information. Insight.

Citigold®

Citi never sleeps

 citibank®

Vítězný pár v dobré náladě - Václav Klaus a Petr Šavřda

Petr Kuchár a Vladislav Šavřda tak trochu bez jiskry; výsledky tomu odpovídaly 😊

To z Pavla Béma číslo na kurtu zaujetí při každém úderu

Pavel Kolář nezapře, že vidí »live« všechny daviscupové zápasy. Stylový forhend.

Pánové Nestršil a Flégl v akci aneb já za parťáka, parťák za mě

Turnaj hostů a partnerů klubu: Na langustě si pochutnal prezident

Před finále: zleva Marek Moravec, Tomáš Plachý, Václav Klaus a Petr Šavřda

Prezidentův stylový bekhand

Poslední srpnový víkend mělo být bídně, zima a déšť. Předpověď naštěstí nevyšla, a tak se tradiční turnaj hostů a partnerů klubu po všech stránkách vydařil. „Hrálo se v báječné atmosféře a den nám zpříjemnilo i výtečné občerstvení, které připravil tým Fabia Sportelliho,“ pochvaloval si turnajovou neděli manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda. Nejlepší čtyři páry si odnesly vybavení značky Tecnifibre, vítězná dvojice Václav Klaus - Petr Šavřda si navíc hned večer pochutnala na obří langustě, dárku šéfa restaurace.

Zatímco Šavřda junior byl nejlepším hráčem turnaje a předvedl přítomným i pár profesionálních lahůdek, Šavřda senior si výsledky v kanceláři jistě nevystaví. S Petrem Kuchárem totiž ve dvou zápasech ve skupině uhráli pouhé tři gamy a šli se osprchovat. Útěchou jim snad byly bublinky pana Moěta a fakt, že podobně dopadly páry Zenkl - Ďurica nebo Pavel Huťka - Venuta; obě dvojice totiž ve skupině třikrát prohrály. „Ale pozor, my jsme bojovali! Druhý zápas jsme prohráli až v tie-breaku a ani zbývající dva

nebyly jasné. Jasně ovšem je, že mě zítra bude bolet úplně všechno,“ usmíval se Pavel Huťka.

Turnaje se zúčastnilo čtrnáct párů a mezi hráči byli mj. Pavel Kolář ve dvojici s Tomášem Bělohradským, Karel Feix s Františkem Stejskalem, primátor Pavel Bém, Mirek Horák nebo zkušená a sehraná dvojice ze Safiny Tomáš Plachý senior - Marek Moravec. Ti nakonec dokráčeli až do finále, které prohráli 3:6. „Petr Šavřda hraje trochu jiný tenis, proti němu jsme byli bez šance,“

Karel Feix a František Stejskal - silný pár, jemuž ovšem »bezohlední« soupeři ve čtvrtfinále uštědřili kanára

Pavel Huťka už tuší, že se mu bude nazítří vstávat jen těžce...

usmíval se Tomáš Plachý, který se před lety potkal ve čtvrtfinále Pardubické juniorky se Šavřdou starším (a ve třech setech s ním prohrál). Při turnaji ovšem běhal jako zmlada. Jenže - nestačilo to. A tak si po vítězném finále vychutnal obří langustu v klubové restauraci Ristorante Isola del Tennis prezident, čestný člen I. ČLTK.

„Mám radost, že se turnaj vydařil. Považuji ho za malé poděkování našim partnerům, protože hlavně díky jejich pomoci sbírá klub četné úspěchy, především v mládežnických kategoriích,“ řekl krátce po skončení turnaje Vladislav Šavřda a připomněl skvělé výsledky Rohanové, Staňka, Routy i dalších talentovaných hráčů, kteří se připravují v klubu.

Výsledky - čtvrtfinále: Klaus, P. Šavřda - Horák, Vaníček 6:3, Flégl, Nestršil - Feix, Stejskal 6:0, Plachý, Moravec - Sklenář, Valenta 6:1, Bém, Cvikl - Kolář, Bělohradský 6:3. **Semifinále:** Klaus, P. Šavřda - Flégl, Nestršil 6:4, Plachý, Moravec - Bém, Cvikl 6:5(6). **Finále:** Klaus, P. Šavřda - Plachý, Moravec 6:3.

»Tribuna« při finále: zleva Vítek Ulmann, František Stejskal, Pavel Huťka a Petr Kuchár

Ideální letní víkend? Na kole, říká Jiří Hřebec

Takže...

„Takže si čtu, co mi zbývá?!“

Vy už zase kupujete noviny?

Vždyť vás politika tak zlobila, že jste s tím přestal...

„To je pravda. Ale s odchodem pana Paroubka a té jeho partičky se mi ohromně ulevilo a zase jsem je začal číst. Kupuju si Týden a Reflex.“

Neodpověděl jste, na kolik se cítíte?

„Na moc ne. Já ráno nemám problém se rozhejbat, ten jsem měl ve třiceti. Tehdy jsem mívál záněty achillovek a jezdil s tím do lázní. Ráno mi trvalo dvacet minut, než jsem to rozhodil. Takže na sto let se zatím necítím.“ (směje se)

To asi hlavně díky Barborce, ne?

„Určitě. Holky jsou mazlivý, jsem rád, že mám dvě. Barunka je moje pusina. Špatný je jenom to, že se o ní hrozně bojím. To je bohužel tím, že jsem starší, už jsem všechno zažil a umím si představit, co všechno se může stát. A trochu to přenáším i na ní, už si ze mně dělá i legraci. A pořád chodí s novými průpovídkami...“

těším, až to budu mít za sebou.

Jdu na to začátkem listopadu.“

Co si přejete do dalších deseti let?

„Jenom zdraví. Je to klišé, ale vážně si nic jiného nepřeju. Jednak kvůli rodině, a taky proto, abych mohl pořád hrát a trénovat. Pokud mi doktoři správi tu nohu stejně dobře jako tu pravou, těším se, že začnu hrát setiky s rekreantama.“

A pokud jde o trénování?

„Musím říct, že cítím, že už mi trošičku chybí tah na bránu. Na kurtě jsem sice pořád zodpovědný a snažím se tomu dávat maximum, ale už se mi moc nechce jezdit na turnaje. Hráť a trénovat chci ale tak dlouho, dokud to půjde. Mám tenis hrozně rád a nic jiného ani neumím.“

Je něco, co byste ještě rád zažil, viděl?

„Vidět už nechci nic. (směje se) Jsem hroznej lenoch na cestování, pro mě je i dovolená utrpení. Jet do Egypta, k moři, to je pro mě hrozná představa, i když kvůli

Jiří Hřebec oslavil šedesátiny Nejvíc teď miluju kolo

Chůzi mladíka už nemá, ale na šest křížků rozhodně nevypadá. Není se čemu divit, pro JIŘÍHO HŘEBCE je elixírem mládí šestiletá dcera Barborka. „To je mazel, kvůli kterému mám pořád novou motivaci a chuť do života,“ říká daviscupová legenda, jinak ale pořád stejný rebel jako zamlada, kdy provokoval soudruhy dlouhými vlasy a ošoupanými džinsami. Šedesátiny oslavil už s předstihem - s partou (i štvanicou) na srpnové vodě ve Vyšším Brodě v útulném mlýnu kamaráda Míly Ouředníka.

Jirko, na kolik se cítíte, když ráno vstáváte?

(směje se) „Copak jak se cítím, ale já se budím ráno v sedm, i když bych mohl spát do devíti, protože třeba hraju až v jedenáct! A to mě hrozně štve. To mě na tom stárí štve vlastně nejvíc.“

Takže byste vzkázal »starším« otcům...

„...ať do toho jdou! Mně to postavilo na nohy. Vůbec mi nepřijde, že je mi šedesát. Mám úplně jinou zodpovědnost, nutí mě to něco dělat, vím, že musím ještě pár let vydržet a vydělávat peníze.“ (usmívá se)

Ještě vás v šedesáti něco překvapí?

„No to si pište, hlavně když si přečtu noviny. Ale jsem rád, že se to změnilo, já myslel, že už se toho nedožiju. Určitě jsou lidi, kteří to berou jako tragédii, ale pro mě je to změna k lepšímu.“

Čeká vás operace kyčle, už druhá...

„Už se těším.“

Prosím?

„Vážně, už se na to těším. Tu první kyčel mi udělali moc dobře a ta druhá mě bolí víc a víc, takže už se vážně

holkám jsem to podstoupil. Teď mě nejvíc baví kolo. Zítřka jedu do Harrachova a moc se těším. Vyjedeme lanovkou nahoru, tam je to paráda.“

A golf?

„Poslední dobou mě nějak netáhne, ale až vyrazím, bude to určitě fantazie. Ne kvůli hře, ale od klubu jsem dostal k narozeninám elektrický vozík, tak už nebudu tahat bag na zádech. Asi už se na mě kluci na hřišti nemohli koukat.“

Mimochodem - co ještě jste dostal?

„Třeba velký perníkový srdce s hřebcem od známé z Pardubic. A od kamaráda Jirky Buka, který slavil šedesátku se mnou, a ještě několika dalších známých, krásnou dřevěnou loutku tenisty. V bílém triku, v šortkách a s raketou. Je dokonalá, dokonce je mi podobná...“

841 444 555
www.cpp.cz

Máme pojištění pro každého

Pro členy I. ČLTK sleva až 30 %

POJIŠTĚNÍ
VOZIDEL

POJIŠTĚNÍ
MAJETKU

POJIŠTĚNÍ
ODPOVĚDNOSTI

POJIŠTĚNÍ
PODNIKATELŮ

»Mr. Pizza« Fabio Sportelli

Z motorkáře tenistou

Určitě víte, že je Ital, sympaťák, vášnivý tenista a také nájemce klubové restaurace Ristorante Isola del Tennis. A zřejmě i to, že se jmenuje Fabio. Ale možná už nevíte, že FABIO SPORTELLI (44) je Sicilián z Palermo, že je jedním z nejlepších pizzařů na světě, že má na Smíchově restauraci Il Pomodoro, že závodil na motocyklech v kategorii superbiků a že má slovenskou manželku Nikolu a roční dcerku. Ale pěkně od začátku...

V roce 1996 se Fabio poprvé zúčastnil prestižní celosvětové soutěže mistrů pizzy. Za čtyři roky ve stejné soutěži udělal takovou pizzu, že dostal ocenění a ob den mu chodily nabídky z celé Evropy. „Ta nejlepší přišla z Prahy, z pizzerie Rugantino. Tak jsem řekl, že se podívám do Česka. Na jedenáct měsíců, na tak dlouho jsem měl smlouvu,“ usmívá se Fabio. Z jedenácti měsíců je jedenáct let! „Zalíbilo se mi tu a - chtěl jsem co nejlíp poznat zdejší ženy,“ směje se. „A taky Prahu. Zamiloval jsem se do ní.“

Po roce v Praze si místo návratu do Itálie v Obchodním centru Nový Smíchov otevřel vlastní restauraci. Il Pomodoro. Právě tady poznal svou ženu Nikolu. Loni v září se jim narodila dcerka Alesia. Ale aby toho těstí nebylo moc - na motorce už Fabio nezávodí. Nesmí. „Chtěl jsem si samozřejmě koupit motorku i tady a jezdit dál, ale když se Nikola dozvěděla, že jsem měl i jeden těžký pád, zakázala mi to,“ říká Fabio a větu doprovází výmluvným pohybem rukou pod hrdlem. Mimochodem - přestože nebyl profesionál,

Díky hodinám s Vítkem Ulmannem je z Fabia velmi zdatný rekreační tenista

Fabio připravuje nejraději ryby a v klubové restauraci je nabízí každý pátek. „Jsou zaručeně čerstvé, přijďte ochutnat,“ zve na večeři.

v kategorii superbiků odjezdil spoustu závodů na slavném okruhu Misano Adriatico v Rimini.

Když přišel do Prahy, na motorky musel zapomenout. Ale zase měl čas konečně vyzkoušet tenis, který se mu vždycky líbil. A tak s ním ve třiatřiceti začal. Pozdě, ale přece.

„Na Štvanici mě poslali kamarádi,“ odpovídá na otázku, jak se dostal na tenisový ostrov. Nadšeného začátečníka si vzal do péče trenér Vítek Ulmann. „Je to čtyři roky, co mi ho představili v kanceláři. Řekli mi: Tohle je tvůj trenér. Nejdřív jsem s Vítkem hrál dvakrát týdně, teď už jen jednou,“ říká Fabio, dnes velmi zdatný rekreační. Ale aby nedošlo k mýlce - kromě tréninku s Vítkem Ulmannem hraje ještě čtyřikrát týdně s jinými soupeři! „S Mirkem Fialkou, Gian Carlem Bertacchinim, i s jinými.“ A že je Fabio hodně vášnivý tenista,

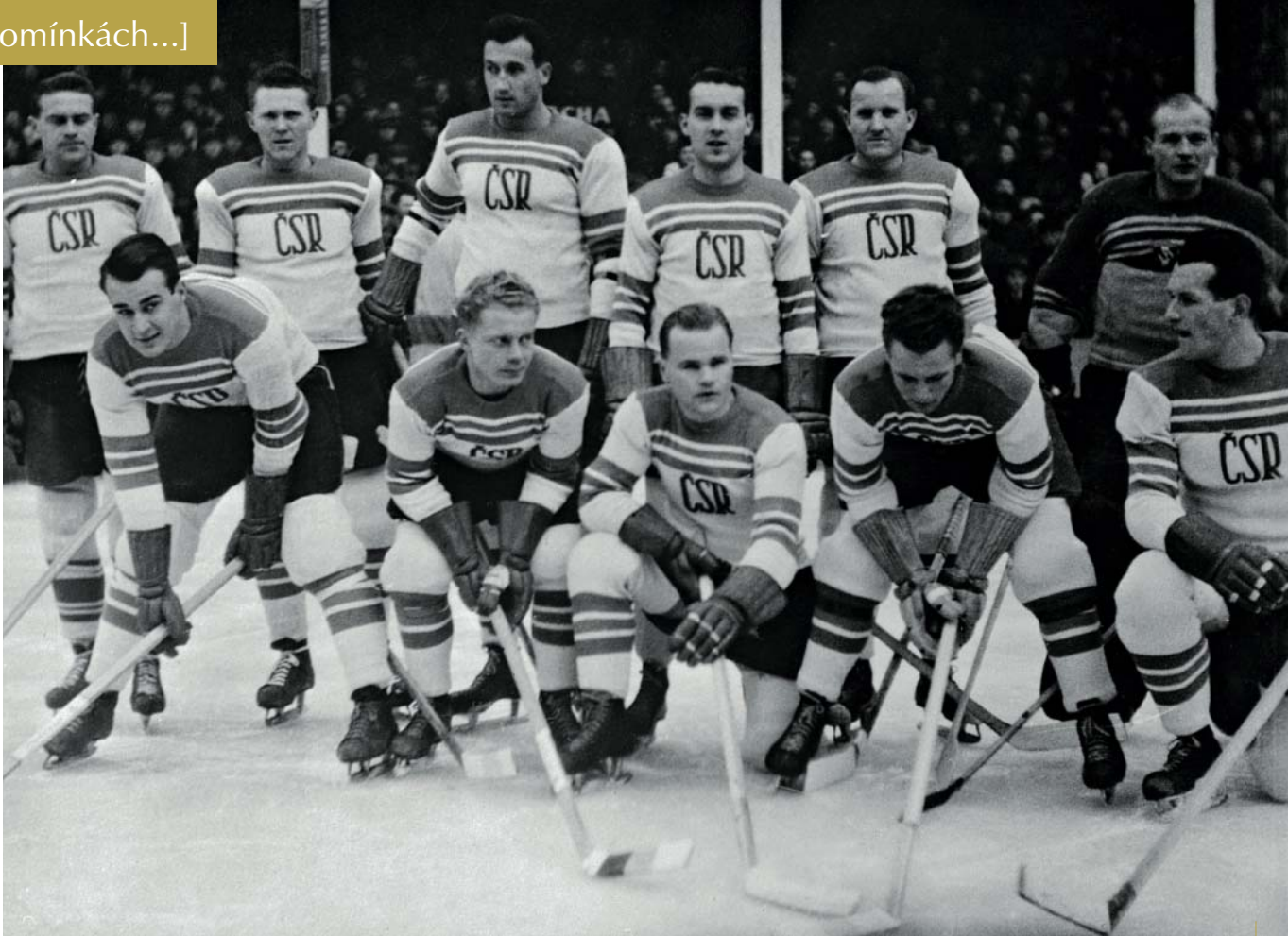
o tom nepochybuje. K našemu rozhovoru napoprvé nedošlo, protože šestiminutové zpoždění autora článku znamenalo, že Fabio už - převlečen do šortek a s raketami pod paží - vyrazil na kurt!

Z vášnivého štvanického tenisty se stal letos v březnu i štvanický restaurátér. Přišlo to prý celkem prozaicky... „Zeptali se mě, jestli bych si nevzal klubovou restauraci do pronájmu. Jsou tady hrozně fajn lidi, přece jsem jim nemohl říct, že to nevezmu,“ usmívá se, ale odmítá, že by to byla jen »hobby« restaurace. „Ne ne, takhle bych tomu určitě neřikal. Chci, aby tady byla opravdu dobrá kuchyně, vaříme jen z těch nejlepších surovin. Většina členů klubu má dobré jídlo a dobré víno ráda, umějí to ocenit,“ říká Fabio a pak se usměje: „Vlastně jsem to vzal i kvůli sobě, taky se chci po tenise dobře najíst.“

Moc dobře ví, že provozuje restauraci v nejstarším českém klubu, nakonec - fotky ze slavné historie I. ČLTk visí i na zdi restaurace. „Těší mě, že jsem tady mohl osobně poznat některé velké hráče, třeba pana Kodeše, Hřebce.“ Sám se v kuchyni objeví jen výjimečně. Při některých příležitostech, nebo když vaří pro kamarády. A možná budete překvapeni, kouzelník pizzy vaří nejraději ryby! „Jsem přece ze Sicílie,“ usmívá se. „Ale rád dělám i pastu.“ Na námitku, že v Česku je potíž dát si dobrou (a čerstvou) rybu, kroutí odmítavě hlavou: „Každý pátek tady nabízíme čerstvé ryby. A když říkám čerstvé, myslím doopravdy čerstvé. Jsou asi čtyři agentury, které vozí ryby rovnou z trhu, do dvou dnů je můžete mít na talíři. Jsme teprve na začátku a sortiment není tak široký, ale chceme být lepší a lepší. Zatím nabízíme mušle-srdcovky, krevety a mořského vlka, taky pražmu,“ vypočítává. Mimochodem - už má prý v hlavě

projekt na druhou pražskou restauraci. „Il Pomodoro je fajn, ale je to spíš »denní« restaurace. Je těžké tam vykouzlit pěknou večerní atmosféru. Proto uvažuji o druhé, která by byla trochu jiná,“ vysvětluje. Na Štvanici prý už hosté cestu našli, i jeho italská přátelá, i když zavřená vstupní brána do areálu prý není úplně ideální. „Ale jak říkám, jsme teprve na začátku. Snažíme se dělat i tematické večery, nedávno třeba argentinský s paellou a pečenými masy, kterého se zúčastnil i pan prezident Klaus. Nebo italský. Na ten přišla také spousta členů klubu a krásně si zazpívali při karaoke,“ usmívá se.

Pokud vás zajímá ještě víc, vězte, že Fabiovou tenisovou zbraní je forhend a že fandí Rafaelu Nadalovi. „Líbí se mi jeho temperament a obdivuju jeho nasazení,“ říká ten, který se stará o spokojenost žaludků všech členů a hostů klubu.

Hokejový národní tým před odjezdem na MS 1948 ve Svatém Mořici: zleva stojí Drobný, Pokorný, Vladimír Zábrodský, Konopásek, Troják a Jarkovský, dole Oldřich Zábrodský, Stibor, Šťovík, Kobranov a Hajný

Nejradši hrál hokej na Štvanici

Na Jaroslava Drobného vzpomíná Jára Bečka

V době prvorepublikové si nejen movití členové, ale i přední hráči klubu nechávali při hře i tréninku podávat zatoulané míče. Sloužila tomu dnes již vymřelá instituce sběračů míčků, která byla správcem dvorců, otcem Drobným, svěřena jeho synovi Jardovi. Ten tak měl od útlého mládí při vítané výdělečné činnosti i skvělou příležitost srovnávat a okoukávat v té době ještě nestandardní úder nejlepších borců. A jakmile udržel raketu (tehdy byly jen pro dospělé), začínal ve své hře uplatňovat to nejlepší, co viděl. Měl ohromný talent, a nejen na tenis, ale na všechny sporty.

Juniorské mistrovství v Pardubicích vyhrál v roce 1937 v necelých šestnácti letech, přitom až do sedmačtyřicátého byl věkový limit 21 let! Tu zimu již hrál v mužstvu I. ČLTk i lední hokej - nepřetržitě až do své emigrace v roce 1949. Už o deset let dřív, v devětatřicátém, se jako osmnáctiletý zúčastnil mistrovství světa. V roce 1947 byl spolu se Zábrodským

a Konopáskem jedním z nejlepších hráčů týmu mistrů světa, stejně jako o rok později na olympiádě ve Svatém Mořici. Pokud jde o tenis, zúčastňoval se Jarda s úspěchem velkých turnajů v Berlíně, Paříži, ve Wimbledonu. Jenomže když v roce 1939 odmaturoval na Obchodní akademii v Karlíně, přišla válka..

Kvalita prověřená časem

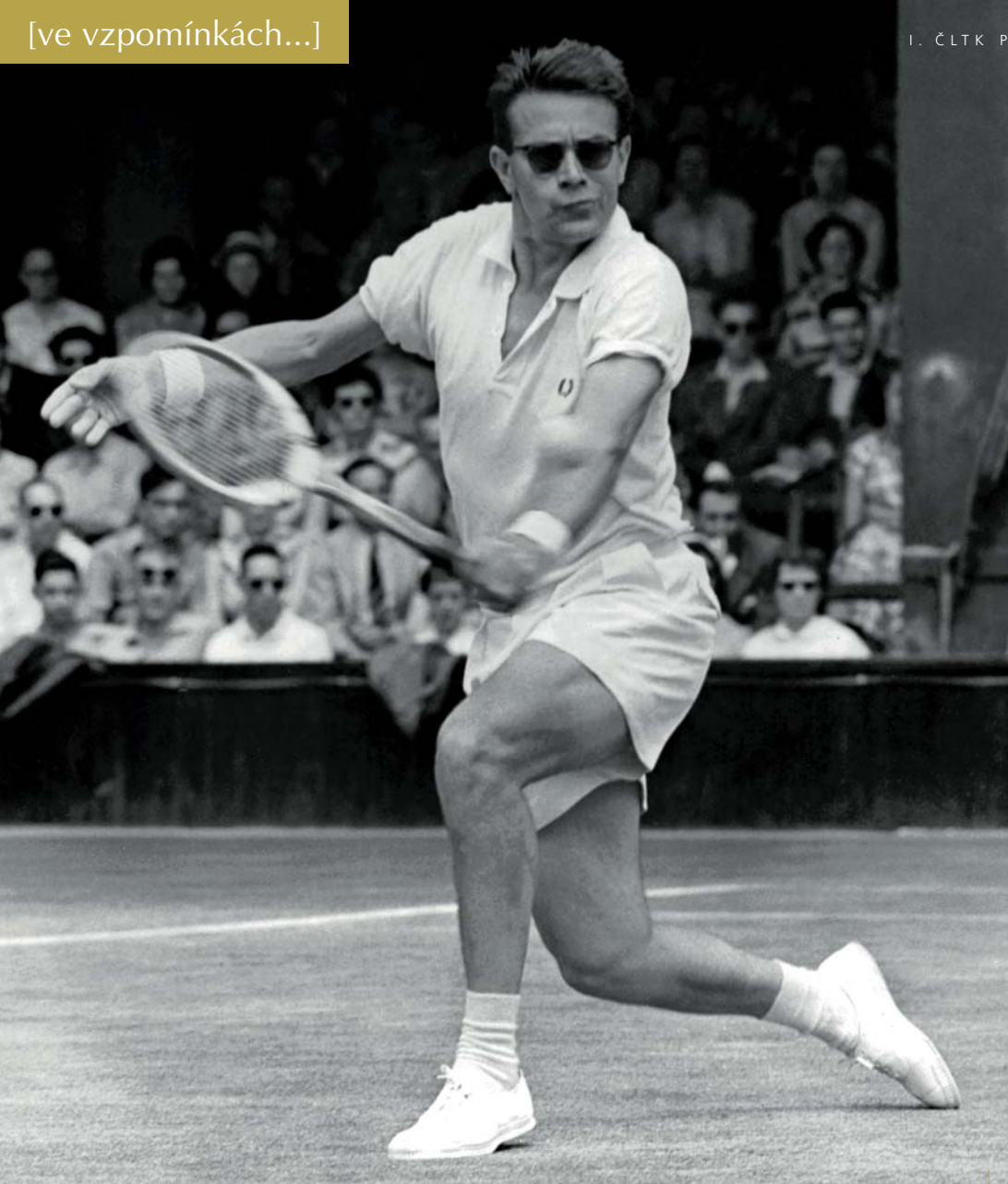
- KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE
- :: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ
- :: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL
- :: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL
- :: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TRINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Jaroslav Drobný ve Wimbledonu v roce 1953

Znamenala konec mezinárodního sportu a Jardovi hrozila v rámci tzv. totálního nasazení ročníku 1921 práce v Říši. Nejen jemu našťastí pomohl můj otec, tehdejší předseda I. ČLTK. Umístil Jardu spolu s několika dalšími tenisty a hokejisty, včetně mé maličkosti, ve své továrně Meva. I sportovat jsme mohli, i když žádný trénink nebo domácí turnaj nemohl nahradit mezinárodní soutěž. Jarde tak ztratil pět nejlepších let, od devatenácti do čtyřia dvaceti. Přesto byl potom dalších deset roků jedním z nejlepších tenistů na světě.

Na jeho hru se moc dobře dávalo. Nebyl velký, měřil jen nějakých sto sedmdesát pět centimetrů, spíš podsaditý. Vyzařovala z něj síla i elegance, hrál s lehkostí a dovedl úžasně pracovat s falšemi. Byl levák a jeho první servis do bekhendu byl takřka nechyatelný. Druhý, s různými

falšemi, twist i slice, velice účinný. Jeho forhend byl pohybově naprosto sladěný, často ho hrál brzy po odsinku míče, uměl s ním vše. Bekhend hrál v mládí často jako slajs, a to byla snad jediná slabina jeho hry. V emigraci se prý později naučil i velmi dobrý bekhendový drajv.

Voleje na kříži i u sítě měl Jarde vynikající. Hrál je s úžasným postřehem i citem pro míč, při smečích nechyboval. A stopbaly zleva i zprava - takové se dnes nevidí. Pohyb po dvorci přitom Jarde neměl zdaleka tak atletický jako dnešní borci, ale on to ani nepotřeboval, protože sám určoval tempo hry. Byl i vynikajícím deblistou, rád hrál čtyřhru i mix. To vše při silné krátkozrakosti a s brýlemi, které při každém střídání pečlivě čistil kapesníkem. Strategii zápasu vždy předem promyslel, pokaždé chtěl vyhrát.

Při jedné z posledních návštěv v Londýně mi říkal: „To jsem toho v životě nahrál, i prohrál, ale nikdy s nikým dvakrát za sebou. Ale stejně jsem hrál nejradši hokej v partě s klukama na Štvanici. Člověče, vždyť my jsme poslední dva staří Štvaníčáci!“ Nechápu - je to už víc než deset let a já ještě pořád udržím pero, raketu i moč. 😊

V prvním poválečném Wimbledonu v roce 1946 Jarde ve čtvrtfinále porazil Američana Jacka Kramera, tehdy všeobecně uznávaného jako nejlepšího hráče na světě, jenž vzápětí založil slavnou profesionální skupinu. V semifinále pak prohrál s Australanem Brownem, a ten zase ve finále s Francouzem Petrou. Rok na to dorazil Jarde do Wimbledonu s velkými ambicemi, koučem Karlem Koželuhem, partnerem Láďou Černíkem a - já jako juniorský mistr poprvé v této soutěži jsem směl být při tom!

Drobný porazil v prvním kole výborného Seguru, ale ve čtvrtfinále nestačil na Američana Pattyho. Večer jsme ale nezapíjeli smutek, nýbrž vyrazili na hokej! Montreal Canadiens versus All Stars anglické profiligy. Bylo beznadějně vyprodáno. Jarde povídá: Jdu za ředitelem, tady mě znají. Ale vrátil se zklamaný se slovy, že se nedá nic dělat. Koželuh se na něj podíval a říká: Vole, já tam dojdu! Za chvíli přišel i s ředitelem a seděli jsme s ním všichni v jeho lóži. Tak známý a slavný byl Karel Koželuh v celém světě. Za pár let by ale určité listky na hokej přinesl i Jarde.

Na Wimbledon i všechny grandslamy musel hráče přihlásit národní tenisový svaz. Drobnému to komunisté po emigraci odepřeli, a tak využil nabídku egyptského krále Faruka a získal občanství i přihlášku do Wimbledonu od egyptské asociace. Jako Egypťan byl pak dvakrát ve finále Wimbledonu. V roce 1953 se oženil s krásnou anglickou hráčkou Ritou Andersenovou, usadil se v Londýně a o rok později slavný turnaj vyhrál, ve finále porazil mladého Kena Rosewalla. Získal tím slávu, respekt i anglické občanství, ale prakticky žádné finanční zabezpečení.

Když si dnes pustím kazetu se záznamem toho slavného zápasu, musím se usmívat při porovnání s dnešním sportem stejného jména. Upřímně si však myslím, že při stejných možnostech a stejném stáří by Jarde při jeho genialitě ani s Federerem dvakrát za sebou neprohrál. A byl by bohatý, což mu nikdy nebylo dopřáno.

SAFINA

Ekologické ZPRACOVÁNÍ VÝROBA A RECYKLACE DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF - SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň - spolupráce se ZŠ Hostýnská - vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

SAFINA, a.s.

Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Podporujeme juniorský tenis

